

Isaac Asimov
Η νύχτα (1941)
(nightfall)

*Αν έβγαιναν τα άστρα μια νύχτα κάθε χίλια χρόνια, πόσο θα πίστευαν
οι άνθρωποι και θα λάτρευαν το Θεό και θα διατηρούσαν για πολλές
γενιές την ανάμνηση της ουράνιας πολιτείας!
Έμερσον*

Ο Ατον 77, πρύτανης του Πανεπιστημίου του Σάρο, έσφιξε επιθετικά τα χείλη κι αγριοκοίταξε το νεαρό δημοσιογράφο, έξαλλος από θυμό.

Ο Θέρεμον 762 αφήφησε το θυμό του. Στα πρώτα του βήματα, όταν η τωρινή διάσημη στήλη του δεν ήταν παρά μια τρελή ιδέα στο μυαλό ενός άπειρου ανταποκριτή, ειδικευόταν σε «δύσκολες» συνεντεύξεις. Του είχαν στοιχίσει μώλωπες, μαυρισμένα μάτια και σπασμένα κόκαλα, αλλά του έδωσαν μεγάλα αποθέματα ψυχραιμίας και αυτοπεποίθησης.

Χαμήλωσε το απλωμένο χέρι που ο άλλος είχε τόσο επιδεικτικά αγνοήσει και περίμενε ήρεμα να περάσει ο θυμός του γέρου πρύτανη. Έτσι και αλλιώς οι αστρονόμοι ήταν εκκεντρικοί άνθρωποι, κι αν έκρινε κανείς από τις πράξεις του Ατον τους τελευταίους δυο μήνες, αυτός ήταν ο εκκεντρικότερος του σιναφιού.

Ο Ατον 77 βρήκε τη φωνή του και παρ' όλο που έτρεμε από συγκρατημένη οργή, δεν ξέχασε την προσεκτική, κάπως σχολαστική φρασεολογία που χρησιμοποιούσε πάντα ο διάσημος αστρονόμος.

«Επιδεικνύετε κύριε», του είπε, «ένα τερατώδες θράσος ερχόμενος σε μένα μ' αυτή την αναιδέστατη πρόταση».

Ο Μπήναιου 25, ο μεγαλόσωμος τηλεφωτογράφος του Παρατηρητηρίου, έγλειψε τα στεγνά του χείλη και πετάχτηκε νευρικά:

«Ελάτε τώρα, κύριε, εξ άλλου...»

Ο πρύτανης γύρισε προς το μέρος του σηκώνοντας ένα άσπρο φρύδι.

«Μην ανακατεύεσαι Μπήναιου. Πιστεύω πως είχες καλές προθέσεις όταν έφερες εδώ αυτόν τον άνθρωπο, αλλά δεν θα ανεχτώ καμιά απειθαρχία από δω και πέρα».

Ο Θέρεμον σκέφτηκε πως ήταν καιρός να πάρει μέρος κι αυτός.

«Κύριε πρύτανη, παρακαλώ αφήστε με να ολοκληρώσω και νομίζω πως...»

«Νεαρέ, δεν πιστεύω», απάντησε απότομα ο Ατον, «πως μπορείς να πεις τίποτα τώρα που να συγκρίνεται με τις καθημερινές στήλες σου των δύο τελευταίων μηνών. Ξεκίνησες μια τεράστια δημοσιογραφική εκστρατεία ενάντια στην προσπάθεια τη δική μου και των συναδέλφων μου να οργανώσουμε τον κόσμο, ώστε να αντιμετωπίσει την απειλή που τώρα είναι πολύ αργά να αποφύγει. Έκανες ότι μπορούσες με τις πολύ προσωπικές σου επιθέσεις για να γελοιοποιήσεις το προσωπικό αυτού του Παρατηρητηρίου».

Ο πρύτανης σήκωσε το τεύχος του «Χρονικού» του Σάρο Σίτυ από το τραπέζι και το έσεισε έξαλλος μπροστά στον Θέρεμον.

»Ακόμα και ένας άνθρωπος με τη δική σου πασίγνωστη αναίδεια θα έπρεπε να διστάσει πριν έρθει να μου ζητήσει να του επιστρέψω να καλύψει τα γεγονότα της σημερινής ημέρας για την εφημερίδα του. Από όλους τους δημοσιογράφους εσύ βρέθηκες;»

Ο Ατον πέταξε την εφημερίδα στο πάτωμα, πήγε στο παράθυρο κι έδεσε τα χέρια πίσω από την πλάτη του.

«Μπορείς να φύγεις», πέταξε πάνω από τον ώμο του. Κοίταξε μελαγχολικά τον ουρανό, στο σημείο που έδουε ο Γάμμα, ο λαμπρότερος από τους έξι ήλιους του πλανήτη. Είχε ήδη κιτρινίσει και έσβηνε μέσα στην ομίχλη του ορίζοντα, και ο Ατον ήξερε πως δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ πια σαν λογικός άνθρωπος.

Γύρισε. «Όχι, στάσου, έλα εδώ!» Έκανε μια αποφασιστική χειρονομία. «Θα σου δώσω την ιστορία σου».

Ο δημοσιογράφος δεν είχε κάνει καμία κίνηση για να φύγει και τώρα πλησίασε το γέρο σιγά. Ο Ατον έδειξε προς τα έξω. «Από τους έξι ήλιους, μόνο ο Βήτα έμεινε στον ουρανό. Τον βλέπεις;»

Η ερώτηση ήταν περιττή. Ο Βήτα βρισκόταν σχεδόν στο ζενίθ. Το κοκκινωπό φως του πλημμύριζε το τοπίο δίνοντάς του ένα ασυνήθιστο πορτοκαλί χρώμα καθώς έσβηναν οι λαμπερές ακτίνες του Γάμμα που έδουε. Ο Βήτα βρισκόταν στο αφήλιο. Ήταν μικρός. Μικρότερος από ότι τον είχε δει ποτέ ο Θέρεμον και για την ώρα ήταν ο αναμφισβήτητος κυρίαρχος του ουρανού του Λάγκας.

Ο ήλιος του Λάγκας, ο Αλφα, γύρω από τον οποίο περιστρεφόταν ο πλανήτης, βρισκόταν στους αντίποδες όπως και τα δυο μακρινά σύντροφα ζεύγη. Ο κόκκινος νάνος Βήτα - ο άμεσος σύντροφος του Αλφα - ήταν μόνος, καταθλιπτικά μόνος.

Το σηκωμένο πρόσωπο του Ατον κοκκίνιζε στο φως του ήλιου. «Σε λιγότερο από τέσσερις ώρες», είπε, «ο πολιτισμός όπως τον ξέρουμε, θα τελειώσει. Θα τελειώσει, γιατί όπως βλέπετε, ο Βήτα είναι

ο μόνος ήλιος στον ουρανό». Χαμογέλασε στυφά. «Γράψτο αυτό! Δεν θα υπάρχει κανείς να το διαβάσει».

«Αν όμως περάσουν τέσσερις ώρες - κι άλλες τέσσερις - και δεν γίνει τίποτα;» ρώτησε μαλακά ο Θέρεμον.

«Μη σε απασχολεί αυτό. Θα γίνουν αρκετά».

«Το δέχομαι. Αν όμως δεν γίνει τίποτα;»

Για δεύτερη φορά μίλησε ο Μπήναιου 25. «Κύριε πρύτανη, νομίζω πως θα έπρεπε να τον ακούσετε».

Ο Θέρεμον είπε «Να το θέσετε σε ψηφοφορία, κύριε πρύτανη».

Έγινε σούσουρο ανάμεσα στα υπόλοιπα πέντε μέλη του Παρατηρητηρίου που είχαν ως τότε κρατήσει μια στάση προσεκτικής ουδετερότητας.

«Αυτό», είπε ο Ατον «είναι περιττό». Έβγαλε το ρολόι της τσέπης. «Αφού ο καλός σου φίλος ο Μπήναιου επιμένει τόσο πολύ, θα σου δώσω πέντε λεπτά. Μίλα».

«Ωραία! Λοιπόν τι θα σας πείραζε να μου επιτρέψετε να σημειώσω σαν αυτόπτης μάρτυρας ότι πρόκειται να συμβεί; Αν η πρόβλεψή σας πραγματοποιηθεί, η παρουσία μου δεν θα βλάψει, γιατί σε αυτή την περίπτωση η στήλη μου δεν θα γραφτεί ποτέ. Από την άλλη, αν δεν γίνει τίποτα, θα πρέπει απλώς να δεχτείτε τη γελοιοποίηση ή κάτι χειρότερο. Καλά θα κάνετε να αφήσετε τη γελοιοποίηση αυτή σε φιλικά χέρια».

Ο Ατον μούγκρισε. «Όταν μιλάς για φιλικά χέρια, εννοείς τα δικά σου;»

«Ασφαλώς!» Ο Θέρεμον κάθισε και σταύρωσε τα πόδια του. «Οι στήλες μου μπορεί να ήταν λίγο σκληρές κάποτε, αλλά κάθε φορά σας έδινα το ευεργέτημα της αμφιβολίας. Όπως και να το κάνουμε, δεν ταιριάζει στον αιώνα μας να κηρύσσουμε στο Λάγκας πως «πλησιάζει το τέλος του κόσμου». Πρέπει να καταλάβετε πως ο κόσμος δεν πιστεύει πια το «Βιβλίο των Αποκαλύψεων» και ενοχλείται όταν οι επιστήμονες κάνουν στροφή και μας λένε πως οι πιστοί έχουν τελικά δίκιο».

«Δεν είπαμε τέτοιο πράγμα νεαρέ», διέκοψε ο Ατον. «Ενώ ένα μεγάλο μέρος από τα δεδομένα μας τα προμήθεψε η Λατρεία, τα συμπεράσματά μας δεν περιέχουν τίποτα από τον μυστικισμό της Λατρείας. Τα δεδομένα είναι δεδομένα και αυτό που λέμε «μυθολογία» της Λατρείας κρύβει πίσω του ορισμένα γεγονότα. Τα εκθέσαμε και τους αφαιρέσαμε το μυστήριο. Σε βεβαιώνω πως η Λατρεία μας μισεί τώρα περισσότερο από ότι μας μισείς εσύ».

«Δεν σας μισώ. Απλώς προσπαθώ να σας πω πως η διάθεση του κοινού είναι άσχημη. Είναι θυμωμένο».

Ο Ατον στράβωσε το στόμα του αποδοκιμαστικά. «Ας είναι θυμωμένο».

«Ναι, αλλά τι θα γίνει αύριο;»

«Δεν θα υπάρξει αύριο!»

«Μα, αν υπάρξει. Ας πούμε πως υπάρχει, για να δούμε τι θα συμβεί. Ο θυμός αυτός μπορεί να εξελιχθεί σε κάτι σοβαρό. Στο κάτω - κάτω, όπως ξέρετε, οι επιχειρήσεις έχουν πάρει κατρακύλα τους τελευταίους δύο μήνες. Όσοι κάνουν επενδύσεις δεν πολυπιστεύουν πως έρχεται το τέλος του κόσμου, αλλά όπως και να έχει το πράγμα είναι κάπως προσεκτικοί με τα λεφτά τους, ώσπου να τελειώσει αυτή η ιστορία. Ούτε ο κ. Ταδόπουλος σας πιστεύει, αλλά τα νέα ανοιξιάτικα έπιπλα μπορούν να περιμένουν λίγους μήνες - για να είμαστε σίγουροι.

»Αυτό είναι το θέμα. Μόλις τελειώσει αυτή η υπόθεση, οι επιχειρηματίες θα ζητούν το κεφάλι σας. Θα πουν πως αν διάφοροι παλαβοί - με συγχωρείτε - μπορούν να αναστατώνουν την οικονομία της χώρας όποτε θέλουν κάνοντας τρελες προβλέψεις - ο πλανήτης πρέπει να τους εμποδίσει. Οι σπίντες θα απλωθούν, κύριε».

Ο διευθυντής κοίταξε το δημοσιογράφο αυστηρά. «Και τι ακριβώς προτείνεις για να βοηθήσεις την κατάσταση;»

«Θα πρότεινα», χαμογέλασε ο Θέρεμον, «να αναλάβω τη δημοσιότητα. Μπορώ να χειριστώ τα πράγματα με τέτοιο τρόπο, ώστε να φανεί μόνο η γελοία πλευρά. Παραδέχομαι πως θα είναι δύσκολο να το υποστείτε, γιατί θα πρέπει να σας παρουσιάσω σαν χαζούς που δεν ξέρουν τι λένε, αλλά αν κάνω τον κόσμο να γελάσει μαζί σας, μπορεί να ξεχάσει να θυμώσει. Σε αντάλλαγμα, το μόνο που ζητά ο εκδότης μου είναι αποκλειστικότητα στην κάλυψη των γεγονότων».

Ο Μπήναιου έγνεψε ναι και ξέσπασε: «Κύριε καθηγητά, όλοι οι υπόλοιποι νομίζουμε πως έχει δίκιο. Τους τελευταίους δυο μήνες εξετάσαμε τα πάντα εκτός από τη μία περίπτωση στο εκατομμύριο να έχουμε κάνει κάποιο λάθος στη θεωρία ή στους λογαριασμούς μας. Θα έπρεπε να το υπολογίσουμε κι αυτό».

Ακούστηκε ένα μουρμουρητό συμφωνίας από τους άντρες που ήταν μαζεμένοι γύρω από το τραπέζι και ο Ατον πήρε μια έκφραση ανθρώπου που έχει το στόμα του γεμάτο με κάτι πικρό και δεν μπορεί να το ξεφορτωθεί.

«Μπορείς να μείνεις λοιπόν, αν θέλεις. Θα έχεις όμως την καλοσύνη να μη μας εμποδίζεις στη δουλειά μας, με οποιονδήποτε τρόπο. Να θυμάσαι επίσης πως εγώ είμαι υπεύθυνος για τα πάντα εδώ, και, παρά τη γνώμη που εκφράζεις στη στήλη σου, θέλω απόλυτη συνεργασία και σεβασμό».

Τα χέρια του ήταν πίσω από την πλάτη του και το ρυτιδωμένο του πρόσωπο προτεταμένο αποφασιστικά καθώς μιλούσε. Θα συνέχιζε αν δεν τον διέκοπτε μια νέα φωνή.

«Γεια σας, γεια σας, γεια σας!» Ήταν μια δυνατή φωνή τενόρου, και στο παχουλό πρόσωπο του νεοφερμένου απλωνόταν ένα χαμόγελο ευχαρίστησης. «Γιατί αυτή η ατμόσφαιρα νεκροταφείου εδώ μέσα; Δεν φαντάζομαι να έχασε κανείς το ηθικό του».

Ο Ατον τον κοίταξε με ανησυχία και είπε νευριασμένος: «Τι στο διάλο γυρεύεις εδώ, Σήριν; Νόμιζα πως θα έμενες πίσω στον Κρυσώνα».

Ο Σήριν γέλασε και η βαριά μορφή του έπεσε σε μια καρέκλα. «Στο διάλο ο Κρυσώνας! Βαρέθηκα εκεί πέρα. Ήθελα να είμαι εδώ που αρχίζει και ζεσταίνει το πράγμα. Είμαι και εγώ περίεργος. Έτριψε τα χέρια του και πρόσθεσε σε ηπιότερο τόνο «Έξω είναι παγωνιά. Ο αέρας νομίζεις πως θα κρεμάσει σταλακτίτες στη μύτη σου. Ο Βήτα δεν φαίνεται να δίνει καμιά ζεστασιά στην απόσταση που βρίσκεται».

Ο ασπρομάλλης πρύτανης διευθυντής έτριξε τα δόντια με ξαφνική απόγνωση: «Γιατί μπαίνεις σε τόσο κόπο να κάνεις παλαβομάρες, Σήριν; Τι μπορείς να κάνεις εδώ;»

«Τι μπορώ να κάνω εκεί;» Ο Σήριν έκανε μια κωμική χειρονομία παραίτησης. «Ένας ψυχολόγος δεν αξίζει πεντάρα στον Κρυσώνα. Χρειάζονται άντρες δραστήριους και γερούς, υγιείς γυναίκες που να γεννούν παιδιά. Εγώ είμαι εκατό κιλά, πολύ βαρύς για δράση και δεν τα καταφέρνω να γεννώ παιδιά. Γιατί να τους φορτώσουμε άλλο ένα στόμα να ταιΐζουν; Νιώθω πολύ καλύτερα εδώ».

Ο Θέρεμον είπε ζωηρά: «Τι ακριβώς είναι ο Κρυσώνας, κύριες καθηγητά;»

Ο Σήριν φάνηκε να βλέπει το δημοσιογράφο για πρώτη φορά. Έσμιξε τα φρύδια και φούσκωσε τα γεμάτα μάγουλά του. «Και ποιος στο καλό είσαι εσύ κοκκινοτρίχη;»

Ο Ατον έσφιξε τα χείλη και μετά μουρμούρισε άθυμα, «Είναι ο Θέρεμον 762, ο δημοσιογράφος. Φαντάζομαι θα έχεις ακούσει γι' αυτόν».

Ο δημοσιογράφος έδωσε το χέρι. «Και ασφαλώς εσύ είσαι ο Σήριν 501, του Πανεπιστημίου του Σάρο. Σε έχω ακουστά». Μετά επανέλαβε, «Τι είναι αυτός ο Κρυψώνας, κύριε καθηγητά;»

«Ε», είπε ο Σήριν, «καταφέραμε να πείσουμε μερικούς ανθρώπους για τη σοβαρότητα της προφητείας μας περί - χμ - του ολέθρου, για να το πω εντυπωσιακά, κι αυτοί οι λίγοι πήραν τα κατάλληλα μέτρα. Είναι κυρίως οικογένειες του προσωπικού του Παρατηρητηρίου, μερικοί από το Πανεπιστήμιο του Σάρο και μερικοί άσχετοι. Είναι περίπου τριακόσιοι συνολικά, αλλά τα τρία τέταρτα είναι γυναίκες και παιδιά».

«Μάλιστα! Δηλαδή κρύβονται ώστε να μη τους πετύχει το Σκοτάδι και τα Αστρα και μετά θα επιβιώσουν, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος θα χάνεται».

«Αν μπορέσουν. Δεν θα είναι εύκολο. Όλη η ανθρωπότητα θα έχει τρελαθεί. Οι μεγάλες πολιτείες θα καίγονται - το περιβάλλον δεν θα είναι κατάλληλο για επιβίωση. Έχουν όμως τρόφιμα, νερό, στέγη και όπλα».

«Έχουν περισσότερα», είπε ο Ατον. «Έχουν όλα μας τα αρχεία, εκτός από το υλικό που θα μαζέψουμε σήμερα. Τα αρχεία αυτά θα είναι το παν για τον επόμενο κύκλο ζωής, κι αυτό είναι που πρέπει να επιζήσει. Όλα τα άλλα μπορούν να χαθούν».

Ο Θέρεμον σφύριξε σιγανά και κάθισε σκεπτικός για λίγα λεπτά. Οι άντρες γύρω από το τραπέζι είχαν βγάλει μια πολλαπλή σκακιέρα κι άρχισαν ένα παιχνίδι με έξι μέλη. Οι κινήσεις γίνονταν γρήγορα και σιωπηλά. Όλα τα μάτια ήταν απόλυτα συγκεντρωμένα στο παιχνίδι. Ο Θέρεμον τους παρατήρησε για λίγο και μετά σηκώθηκε και πλησίασε τον Ατον που καθόταν ξεχωριστά ψιθυρίζοντας με τον Σήριν.

«Ακούστε», είπε. «Ας πάμε κάπου που να μην ενοχλούμε τους υπόλοιπους. Θέλω να ρωτήσω μερικά πράγματα».

Ο γέρο αστρονόμος σούφρωσε τα φρύδια, αλλά ο Σήριν κελάηδησε: «Ασφαλώς. Θα μου κάνει καλό να μιλώ. Πάντα μου κάνει καλό. Ο Ατον μου έλεγε τις ιδέες σου σχετικά με την αντίδραση του κόσμου αν η πρόβλεψή μας αποτύχει - και συμφωνώ μαζί σου. Διαβάζω τη στήλη σου τακτικά και γενικά μου αρέσουν οι απόψεις σου».

«Σε παρακαλώ Σήριν», μούγκρισε ο Ατον.

«Καλά. Θα πάμε στο διπλανό δωμάτιο. Έχει μαλακότερες καρέκλες».

Οι καρέκλες ήταν μαλακότερες. Το δωμάτιο είχε και χοντρές κόκκινες κουρτίνες στα παράθυρα και καφέ χαλί στο πάτωμα. Καθώς χυνόταν μέσα στο κεραμιδί φως του Βήτα, δημιουργούσε μια εντύπωση ξεραμένου αίματος.

Ο Θέρεμον ανατρίχιασε.

«Και τι δε θα έδινα για μια δόση καθαρό άσπρο φως, έστω και για ένα λεπτό. Πως θα ήθελα να ήταν ο Γάμμα ή ο Δέλτα στον ουρανό».

«Τι θέλεις να μάθεις;» ρώτησε ο Ατον. «Σε παρακαλώ να θυμάσαι πως ο χρόνος μας είναι περιορισμένος. Σε λιγότερο από μια ώρα και ένα τέταρτο θα ανέβουμε πάνω και μετά δεν θα έχουμε ώρα για συζήτηση».

«Λοιπόν αρχίζω». Ο Θέρεμον ακούμπησε πίσω κι έδεσε τα χέρια στο στήθος. «Φαίνεστε όλοι τόσο σοβαροί για αυτό το θέμα που αρχίζω να σας πιστεύω. Μπορείτε να μου εξηγήσετε τι συμβαίνει;»

Ο Ατον εξερράγη.

«Θες να μου πεις ότι όλο αυτό τον καιρό μας βομβάρδιζες με προσβολές χωρίς καν να μπεις στο κόπο να μάθεις τι προσπαθούσαμε να πούμε;»

Ο δημοσιογράφος χαμογέλασε δειλά.

«Δεν είναι τόσο άσχημα τα πράγματα, κύριε καθηγητά. Έχω μια γενική εικόνα. Λέτε πως σε λίγες ώρες θα πέσει σκοτάδι παντού και πως όλη η ανθρωπότητα θα τρελαθεί. Αυτό που θέλω είναι μια επιστημονική εξήγηση του πράγματος».

«Δεν την θέλεις καθόλου», διέκοψε ο Σήριν. «Αν ζητήσεις κάτι τέτοιο από τον Ατον - κι αν έχει διάθεση να απαντήσει - θα σου δώσει σελίδες ολόκληρες με αριθμούς και τόμους διαγραμμάτων. Δεν θα καταλάβεις τίποτα. Αν ρωτήσεις εμένα θα σου δώσω μια απλουστευμένη απάντηση».

«Εντάξει, ρωτώ εσένα».

«Τότε, θα ήθελα πρώτα ένα ποτό». Έτριψε τα χέρια και κοίταξε τον Ατον.

«Νερό;» μουρμούρισε ο Ατον.

«Μην είσαι ανόητος».

«Εσύ να μην είσαι ανόητος. Όχι αλκοόλ σήμερα. Θα είναι πολύ εύκολο να μεθύσω τους ανθρώπους μου. Δεν μπορώ να τους βάλω σε πειρασμό».

Ο ψυχολόγος κατσούφιασε. Γύρισε στον Θέρεμον, τον κάρφωσε με τα διαπεραστικά του μάτια κι άρχισε.

«Ξέρεις, φυσικά πως η ιστορία του πολιτισμού του Λάγκας προχωρεί κυκλικά - κι όταν λέω κυκλικά, εννοώ κ υ κ λ ι κ ά!»

«Ξέρω», απάντησε προσεκτικά ο Θέρεμον, «πως αυτή είναι η τρέχουσα αρχαιολογική θεωρία. Είναι γενικά παραδεκτή;»

«Σχεδόν. Στον αιώνα μας έχει γίνει σχεδόν γενικά παραδεκτή. Αυτός ο κυκλικός χαρακτήρας του πολιτισμού ήταν ένα από τα μεγάλα μυστήρια. Εντοπίσαμε σειρές πολιτισμών, εννιά σίγουρα, κι ενδείξεις άλλων, που όλοι έφτασαν σε ένα σημείο που συγκρίνεται με το δικό μας, και όλοι, χωρίς εξαίρεση, καταστράφηκαν από φωτιά στο ζενίθ τους».

«Και κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί. Όλα τα κέντρα του πολιτισμού καταστράφηκαν τελείως από τη φωτιά, χωρίς να αφήνουν κανένα σημάδι για τα αίτια».

Ο Θέρεμον τον παρακολουθούσε προσεκτικά.

«Δεν υπήρξε και μια εποχή του Λίθου;»

«Πιθανόν, αλλά μέχρι τώρα δεν ξέρουμε τίποτα για αυτήν, εκτός ότι οι άνθρωποι της εποχής αυτής δεν ήταν τίποτα παραπάνω από πίθηκοι με νοημοσύνη. Αυτή μπορούμε να την αφήσουμε κατά μέρος».

«Μάλιστα. Συνέχισε».

«Δόθηκαν πολλές εξηγήσεις γι αυτές τις περιοδικές καταστροφές, κι όλες είναι αρκετά φανταστικές. Μερικοί λένε πως έγιναν περιοδικές βροχές φωτιάς. Άλλοι πως ο Λάγκας περνά κατά διαστήματα μέσα από έναν ήλιο, άλλοι λένε ακόμα πιο τρελά πράγματα. Υπάρχει μια θεωρία πολύ διαφορετική από όλες αυτές, που μας έχει παραδοθεί μέσα από τους αιώνες».

«Ξέρω. Εννοείς το παραμύθι των «Αστρων» που περιέχεται στο Βιβλίο των Αποκαλύψεων».

«Ακριβώς», είπε ικανοποιημένος ο Σήριν. «Οι Πιστοί έλεγαν πως κάθε δύο χιλιάδες και πενήντα χρόνια ο Λάγκας μπαίνει σε μια τεράστια σπηλιά, εξαφανίζονται όλοι οι ήλιοι και απόλυτο σκοτάδι σκεπάζει τον κόσμο! Και μετά, λένε, εμφανίζονται κάτι πράγματα που τα λένε Αστρα, που κλέβουν τις ψυχές των ανθρώπων και τους αφήνουν άλογους, βάρβαρους και καταστρέφουν τον πολιτισμό που είχαν οι ίδιοι δημιουργήσει. Φυσικά, ανακατεύουν όλα αυτά με ένα σωρό θρησκείο - μυθολογικές αντιλήψεις, αλλά η κεντρική ιδέα είναι αυτή».

Έγινε μια σύντομη σιωπή, ενώ ο Σήριν έπαιρνε βαθιά αναπνοή. «Και τώρα θα πάμε στη θεωρία της Παγκόσμιας Βαρύτητας». Πρόφερε τη φράση, ώστε να ακουστούν τα κεφαλαία γράμματα - και

σε αυτό το σημείο ο Ατον γύρισε από το παράθυρο, ρουθούνησε θυμωμένα και βγήκε από το δωμάτιο.

Τον παρακολουθούσαν κι οι δυο που έφευγε, κι ο Θέρεμον ρώτησε, «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο», απάντησε ο Σήριν. «Δυο από τους άντρες έπρεπε να έχουν έρθει εδώ και αρκετές ώρες και δεν εμφανίστηκαν ακόμα. Του λείπει αρκετό προσωπικό, φυσικά, γιατί όλοι εκτός από τους τελείως απαραίτητους έχουν πάει στον Κρυψώνα».

«Νομίζεις πως τον παράτησαν;»

«Ποιοι; Ο Φάρο και το Γίμοτ; Όχι βέβαια. Αν δεν έρθουν όμως μέσα σε μια ώρα, θα είναι δύσκολα τα πράγματα».

Σηκώθηκε ξαφνικά και τα μάτια του έλαμψαν.

«Τώρα που λείπει ο Ατον...»

Πήγε στις μύτες των ποδιών στο πλησιέστερο παράθυρο, γονάτισε, κι από ένα χαμηλό επιπλάκι έβγαλε ένα μπουκάλι με ένα κόκκινο υγρό, που έκανε ένα χαρακτηριστικό ήχο καθώς το κούνησε.

Καλά το κατάλαβα πως ο Ατον δεν ήξερε για αυτό, παρατήρησε καθώς ξαναγύριζε στο τραπέζι. «Έλα! Έχουμε μόνο ένα ποτήρι, κι έτσι σαν καλεσμένος, κράτα το εσύ. Εγώ θα κρατήσω το μπουκάλι».

Και γέμισε το μικρούτσικο ποτήρι με μεγάλη προσοχή.

Ο Θέρεμον σηκώθηκε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο Σήριν τον κοίταξε αυστηρά.

«Να σέβεσαι τους μεγαλύτερους σου, νεαρέ».

Ο δημοσιογράφος ξανακάθισε με μια έκφραση πόνου και αγωνίας.

«Συνέχισε λοιπόν, παλιόγερε»

Το καρύδι του ψυχολόγου ανεβοκατέβηκε καθώς είχε σηκωμένη τη μποτίλια και μετά, με ένα αναστεναγμό ευχαρίστησης και γλείφοντας τα χείλη του, ξανάρχισε.

«Τι ξέρεις όμως για τη βαρύτητα;»

«Τίποτα, εκτός από το ότι είναι μια πολύ πρόσφατη εξέλιξη, κι ότι η μαθηματική σκέψη στην οποία βασίζεται είναι τόσο δύσκολη, που μόνο δώδεκα άνθρωποι στον Λάγκας την καταλαβαίνουν».

«Τι λες καλέ! Σαχλαμάρες. Μπορώ να σου την δώσω ολόκληρη σε μια πρόταση. Ο Νόμος της Παγκόσμιας Βαρύτητας λέει πως υπάρχει μια ελκτική δύναμη ανάμεσα σε όλα τα σώματα του σύμπαντος. Το ποσό της δύναμης αυτής μεταξύ δύο οποιωνδήποτε

σωμάτων είναι ανάλογο με τον όγκο τους δια του τετραγώνου της απόστασης μεταξύ τους».

«Αυτό είναι όλο;»

«Αυτό είναι αρκετό! Χρειάστηκε τετρακόσια χρόνια για να διατυπωθεί».

«Γιατί τόσο πολύ; Φαίνεται πολύ απλό έτσι όπως το είπες».

«Γιατί αντίθετα από ότι νομίζεις, οι μεγάλοι νόμοι δεν είναι αποτέλεσμα ξαφνικών μεγαλειωδών εμπνεύσεων. Συνήθως χρειάζονται οι συνδυασμένες προσπάθειες πολλών επιστημόνων και πολλοί αιώνες. Από τότε που το Τζενόβι 41 ανακάλυψε πως ο Λάγκας γυρίζει γύρω από τον ήλιο Αλφα, αντί το αντίθετο - πριν τετρακόσια χρόνια - οι αστρονόμοι άρχισαν να δουλεύουν. Κατέγραψαν, ανέλυσαν και εξήγησαν τις σύνθετες κινήσεις των έξι ήλιων, Πρότειναν και έλεγξαν και τροποποίησαν κι εγκατέλειψαν κι ανακαίνισαν τη μία θεωρία μετά την άλλη. Ήταν μια τρομακτική δουλειά».

Ο Θέρεμον συμφώνησε σκεπτικός κι άπλωσε το ποτήρι του για ένα άλλο ποτό. Ο Σήριν άφησε διστακτικά μερικές ρουμπινιές σταγόνες να πέσουν από το μπουκάλι.

«Πριν είκοσι χρόνια ακριβώς», συνέχισε αφού ξαναδρόσισε και το δικό του λαρύγγι, «αποδείχτηκε τελειωτικά πως ο Νόμος της Παγκόσμιας Βαρύτητας εξηγούσε απόλυτα τις κινήσεις των έξι ήλιων, Ήταν ένας μεγάλος θρίαμβος».

Ο Σήριν σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο, κρατώντας ακόμα τη μπουτίλια του.

«Και τώρα ερχόμαστε στο θέμα. Τα τελευταία δέκα χρόνια οι κινήσεις του Λάγκας γύρω από τον Αλφα υπολογίστηκαν σε σχέση με την βαρύτητα, και η τροχιά που παρατηρήθηκε έμενε ανεξήγητη. Ακόμα κι όταν συνυπολογίστηκαν όλες οι διαταραχές που οφείλονταν στους άλλους ήλιους. Είτε ο νόμος ήταν άκυρος, ή υπήρχε κάποιος άλλος παράγων, άγνωστος ακόμα».

Ο Θέρεμον πλησίασε τον Σήριν στο παράθυρο και κοίταξε πέρα από τις δασωμένες πλαγιές τις στέγες του Σάρο Σίτυ που γυάλιζαν στον ορίζοντα σαν αίμα. Ρίχνοντας μια σύντομη ματιά στον Βήτα, ο δημοσιογράφος ένωσε μέσα του να μεγαλώνει η ένταση της αμφιβολίας. Ο Βήτα έλαμπε κόκκινος στο ζενίθ, σαν κακός νάνος.

«Συνέχισε», είπε μαλακά.

Ο Σήριν απάντησε.

«Οι αστρονόμοι παράπαιαν για χρόνια κι η κάθε θεωρία ήταν πιο αβάσιμη από την προηγούμενη, ώσπου ο Ατον είχε την

έμπνευση να καλέσει την Πίστη. Ο αρχηγός τους, ο Σορ 5, είχε στη διάθεσή του ορισμένα στοιχεία που απλούστευαν σημαντικά το πρόβλημα. Ο Ατον άρχισε να δουλεύει σε ένα νέο δρόμο.

»Τι θα συνέβαινε αν υπήρχε ένα άλλο ετερόφωτο σώμα όπως ο Λάγκας; Αν υπήρχε, ξέρεις θα έλαμπε μόνο από την αντανάκλαση κάποιας πηγής φωτός, κι αν ήταν φτιαγμένο από γαλαζωπό βράχο όπως ο Λάγκας, τότε το κόκκινο χρώμα του ουρανού, η αιώνια λάμψη των ήλιων θα το έκανε αόρατο - θα το έπνιγε τελείως».

Ο Θέρεμον σφύριξε.

«Μα αυτό είναι τρέλα!»

«Νομίζεις πως αυτό είναι τρέλα; Τότε άκουσε κι αυτό: Ας υποθέσουμε πως αυτό το σώμα περιφερόταν γύρω από τον Λάγκας σε τέτοια απόσταση και τέτοια τροχιά κι είχε τέτοιο όγκο, που η έλξη του να εξηγεί απόλυτα τις παρεκκλίσεις της τροχιάς του Λάγκας από τη θεωρητική του τροχιά - ξέρεις τι θα γινόταν τότε;»

Ο Δημοσιογράφος κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά.

«Λοιπόν το σώμα αυτό θα έμπαινε κάποτε μπροστά από έναν ήλιο».

Κι ο Σήριν άδειασε ότι είχε απομείνει στη μπουτίλια μονορούφι.

«Κι αυτό γίνεται, φαντάζομαι», είπε στεγνά ο Θέρεμον.

«Μάλιστα! Αλλά μόνο ένας ήλιος βρίσκεται στο πεδίο περιστροφής του». Έδειξε με τον αντίχειρα τον μαζεμένο ήλιο ψηλά. «Ο Βήτα! Κι έχει αποδειχτεί πως η έκλειψη συμβαίνει μόνο όταν η θέση των ήλιων είναι τέτοια, ώστε ο Βήτα να βρίσκεται μόνος στο ημισφαίριό του και σε μέγιστη απόσταση, οπότε το φεγγάρι βρίσκεται ανεξάρτητα σε ελάχιστη απόσταση. Η έκλειψη που γίνεται τότε, με το φεγγάρι που έχει επτά φορές τη φαινομενική διάμετρο του Βήτα, καλύπτει όλο τον Λάγκας και διαρκεί περισσότερο από μισή μέρα, ώστε ούτε ένα σημείο του πλανήτη δεν ξεφεύγει από την επίδρασή του. Η έκλειψη αυτή συμβαίνει μια φορά κάθε δύο χιλιάδες και σαράντα εννιά χρόνια».

Το πρόσωπο του Θέρεμον είχε τραβηχτεί σε μια ανέκφραστη μάσκα. «Αυτή είναι η ιστορία που θέλω;»

Ο ψυχολόγος κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Ολόκληρη. Πρώτα η έκλειψη - που θα αρχίσει σε τρία τέταρτα - μετά παγκόσμιο Σκοτάδι και, ίσως, κι αυτά τα μυστηριώδη Αστρα, μετά η τρέλα και το τέλος ενός κύκλου ζωής».

Για μια στιγμή έμεινε σιωπηλός.

«Είχαμε δύο μήνες περιθώριο - εμείς στο Παρατηρητήριο - κι αυτό το διάστημα δεν ήταν αρκετό για να πείσουμε τους ανθρώπους

του Λάγκας για τον κίνδυνο. Ούτε δύο αιώνες θα ήταν αρκετοί. Τα αρχεία όμως βρίσκονται στον Κρυψώνα και σήμερα θα φωτογραφήσουμε την έκλειψη. Ο επόμενος κύκλος θα ξεκινήσει με την αλήθεια, κι όταν γίνει η επόμενη έκλειψη, η ανθρωπότητα θα είναι επιτέλους προετοιμασμένη. Μπαίνει κι αυτό στο άρθρο σου».

Ένα ελαφρό αεράκι ρυτίδωσε τις κουρτίνες στο παράθυρο, όταν άνοιξε ο Θέρεμον και έσκυψε έξω. Το αεράκι παιχνίδισε ψυχρά με τα μαλλιά του καθώς κοίταζε το πορφυρό χρώμα στο χέρι του. Μετά κάτι μέσα του επαναστάτησε.

«Τι είναι αυτό το Σκοτάδι που θα μπορούσε να με τρελάνει εμένα;»

Ο Σήριν χαμογέλασε στριφογυρίζοντας το άδειο μπουκάλι του ποτού αφηρημένα.

«Πέρασες ποτέ την εμπειρία του Σκοταδιού, νεαρέ;»

Ο δημοσιογράφος ακούμπησε στον τοίχο και σκέφτηκε.

«Όχι, δεν νομίζω. Αλλά ξέρω τι είναι. Απλώς - χμ - Έκανε μια αόριστη χειρονομία, μετά φωτίστηκε: απλώς δεν υπάρχει φως. Όπως μέσα στις σπηλιές».

«Μπήκες ποτέ σου σε σπηλιά;»

«Σε σπηλιά! Ασφαλώς όχι!»

«Το φαντάστηκα. Εγώ δοκίμασα την περασμένη βδομάδα - για να δω - αλλά ξαναβγήκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Προχώρησα μέχρι που το στόμιο της σπηλιάς φαινόταν σαν μια μικρή φωτεινή κηλίδα, κι όλος ο άλλος χώρος ήταν ολόμαυρος. Ποτέ δεν είχα φανταστεί πως ένας χοντρός σαν εμένα μπορούσε να τρέχει τόσο γρήγορα».

Ο Θέρεμον σούφρωσε τα χείλη.

«Ε λοιπόν, εγώ νομίζω πως δεν θα είχα τρέξει, αν ήμουν εκεί».

Ο ψυχολόγος παρατήρησε το νεαρό με μια ενοχλημένη έκφραση.

«Μη λες μεγάλα λόγια. Τράβηξε, αν τολμάς, την κουρτίνα».

Ο Θέρεμον έμεινε κατάπληκτος και το έδειξε:

«Γιατί; Αν είχαμε τέσσερις ή πέντε ήλιους στον ουρανό, μπορεί να θέλαμε να κλείσουμε λίγο τις κουρτίνες για άνεση, αλλά τώρα δεν υπάρχει αρκετό φως».

«Αυτό είναι το θέμα. Απλώς τράβηξε την κουρτίνα κι έλα να καθίσεις εδώ».

«Εντάξει». Ο Θέρεμον τράβηξε το κορδόνι με τη φούντα. Η κόκκινη κουρτίνα γλίστρησε στο φαρδύ παράθυρο, ενώ οι

μπρούτζινοι χαλκάδες έτριξαν, και μια κόκκινη σκιά ηλιοβασιλέματος πλημμύρισε το δωμάτιο.

Τα βήματα του Θέρεμον ακούστηκαν κούφια μέσα στη σιωπή καθώς προχωρούσε προς το τραπέζι και μετά σταμάτησε στα μισά.

«Δεν σας βλέπω, κύριε», ψιθύρισε.

«Έλα ψαχουλευταί», τον πρόσταξε η ταραγμένη φωνή του Σήριν.

«Μα δεν μπορώ να σας δω». Ο δημοσιογράφος ανάπνεε βαριά. «Δεν μπορώ να δω τίποτα».

«Τι περιμένεις;» Ήρθε η βλοσυρή απάντηση. «Έλα εδώ και κάτσε κάτω!»

Τα βήματα ξανακούστηκαν, διστακτικά, να προχωρούν αργά. Ακούστηκε κάποιος που πασπάτευε μια καρέκλα, και μετά λεπτή η φωνή του Θέρεμον:

«Εδώ είμαι. Νιώθω - χμ - καλά...»

«Σου αρέσει;»

«Όχι, είναι απαίσια. Νομίζω πως οι τοίχοι», σταμάτησε.

«Νομίζω πως θα με πλακώσουν. Θέλω να τους σπρώξω μακριά. Αλλά δεν νομίζω πως θα τρελαθώ! Μάλιστα τώρα δεν νιώθω άσχημα όσο στην αρχή».

«Καλά. Ανοιξε πάλι τις κουρτίνες».

Ακούστηκαν προσεκτικά βήματα στο σκοτάδι, το θρόισμα της κουρτίνας καθώς ο Θέρεμον έψαχνε για το κορδόνι και τελικά ο θριαμβευτικός ήχος της κουρτίνας που γλιστρούσε στη θέση της. Κόκκινο φως πλημμύρισε το δωμάτιο και με μια κραυγή χαράς, ο Θέρεμον κοίταξε τον ήλιο.

Ο Σήριν σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του με την ανάστροφη του χεριού και είπε τρεμουλιαστά:

«Κι αυτό ήταν απλώς ένα σκοτεινό δωμάτιο».

«Μπορεί κανείς να το υποφέρει», είπε ελαφρά ο Θέρεμον.

«Ένα σκοτεινό δωμάτιο, μάλιστα. Πήγες όμως στην Έκθεση για τα Εκατόχρονα του Τζόγκλορ πριν δυο χρόνια;»

«Όχι, δεν τα κατάφερα. Δεν μπορούσα να ταξιδέψω έξι χιλιάδες μίλια, έστω και για την έκθεση».

«Λοιπόν, εγώ ήμουν εκεί. Είχες ακούσει για τη «Σήραγγα του Μυστηρίου» που έσπασε όλα τα ρεκόρ εισιτηρίων στο λούνα παρκ, τον πρώτο μήνα;»

«Ναι. Δεν είχε γίνει κάποια φασαρία σχετικά με αυτό;»

«Πολύ λίγη. Αποσιωπήθηκε. Εκείνη η σήραγγα του Μυστηρίου, ήταν απλώς ένα τούνελ, μακρύ ένα μίλι, χωρίς φώτα. Έμπαινες σε

ένα ανοιχτό αυτοκινητάκι και περνούσες μέσα στο Σκοτάδι για δεκαπέντε λεπτά. Είχε μεγάλη επιτυχία - όσο κράτησε».

«Επιτυχία;»

«Φυσικά. Ο φόβος έχει κάποια γοητεία, όταν είμαστε σίγουροι πως πρόκειται για παιχνίδι. Ένα μωρό γεννιέται με τρεις ενστικτώδεις φοβίες: του δυνατού θορύβου, της πτώσης και της απουσίας φωτός. Γι' αυτό και θεωρείται τόσο αστείο το να πηδήξεις ξαφνικά μπροστά σε κάποιον φωνάζοντας «Μπου». Γι' αυτό και θεωρούνται τόσο αστεία τα αυτοκινητάκια στο λούνα παρκ. Γι' αυτό και η Σήραγγα του Μυστηρίου είχε τόση επιτυχία. Οι άνθρωποι έβγαιναν από το Σκοτάδι τρέμοντας, με κομμένη ανάσα, μισοπεθαμένοι, από φόβο, αλλά εξακολουθούσαν να πληρώνουν για να μπουν».

«Για στάσου, τώρα θυμάμαι. Μερικοί βγήκαν νεκροί, δεν είναι έτσι; Κάτι τέτοιες φήμες κυκλοφορούσαν όταν έκλεισε».

Ο ψυχολόγος φύσηξε τη μύτη του:

«Μπα! Δυο - τρεις πέθαναν. Αυτό δεν ήταν τίποτα! Πλήρωςαν αποζημίωση στις οικογένειές των πεθαμένων και κατάφεραν το Δημοτικό Συμβούλιο του Τζόγκλορ να το ξεχάσει. Στο κάτω - κάτω, είπαν, αν μερικοί άνθρωποι με αδύνατη καρδιά ήθελαν να πάνε στο τούνελ, ήταν δικός τους λογαριασμός. Κι εξ άλλου, δεν θα ξανασυνέβαινε. Έβαλαν ένα γιατρό στο ταμείο των εισιτηρίων που εξέταζε κάθε πελάτη πριν μπει στο αυτοκινητάκι. Αυτό αύξησε τις πωλήσεις εισιτηρίων».

«Και μετά;»

«Υπήρχε όμως κάτι άλλο. Καμιά φορά οι άνθρωποι έβγαιναν εν τάξει σε όλα, εκτός από ένα πράγμα: αρνιούνταν να μπουν σε κτίρια. Οτιδήποτε κτίρια, παλάτια, επαύλεις, διαμερίσματα. Μονοκατοικίες, καλύβες, σκηνές».

Ο Θέρεμον φαινόταν έκπληκτος.

«Εννοείς πως επέμεναν να μένουν στο ύπαιθρο. Που κοιμούνταν;»

«Στο ύπαιθρο».

«Θα έπρεπε να δοκιμάσουν να τους βάλουν μέσα με το ζόρι».

«Το δοκίμασαν, το δοκίμασαν. Τους έπιανε τους ανθρώπους όμως υστερία κι έκαναν ότι μπορούσαν για να σπάσουν το κεφάλι τους στον πλησιέστερο τοίχο. Μόλις τους έβαζες μέσα, δεν μπορούσες να τους κρατήσεις παρά μόνο με ζουρλομανδύα και μια δόση μορφίνης».

«Θα πρέπει να ήταν τρελοί».

«Αυτό ακριβώς ήταν. Ένας άνθρωπος στους δέκα από αυτούς που έμπαιναν στο τούνελ έβγαινε σε αυτή την κατάσταση. Φώναξαν ψυχολόγους, και κάναμε το μόνο που ήταν δυνατόν. Κλείσαμε το τούνελ».

Απλωσε τα χέρια του.

«Τι είχαν πάθει αυτοί οι άνθρωποι;» Ρώτησε τελικά ο Θέρεμον.

«Βασικά το ίδιο που έπαθες κι εσύ όταν νόμιζες πως θα σε πλάκωναν οι τοίχοι στο σκοτάδι. Υπάρχει ένας ψυχολογικός όρος για τον ενστικτώδη φόβο της απουσίας του φωτός. Τον λέμε «κλειστοφοβία» γιατί η απουσία του φωτός συνδέεται πάντα με κλειστούς χώρους, ώστε ο φόβος του ενός είναι και φόβος του άλλου. Κατάλαβες;»

«Κι αυτοί οι άνθρωποι του τούνελ;»

«Αυτοί οι άνθρωποι του τούνελ ανήκαν σε εκείνους τους άτυχους που δεν είχαν αρκετή διανοητική σταθερότητα να ξεπεράσουν την κλειστοφοβία που τους έπιασε στο Σκοτάδι. Δεκαπέντε λεπτά χωρίς φως είναι πολλή ώρα. Εσύ είχες δύο - τρία λεπτά μόνο κι αναστατώθηκες αρκετά.

»Οι άνθρωποι του τούνελ έπαθαν αυτό που λέγεται κλειστοφοβικό σύμπλεγμα. Ο κρυφός φόβος τους για το Σκοτάδι και τους κλειστούς χώρους αποκρυσταλλώθηκε κι έγινε ενεργητικός, κι από ότι ξέρουμε, μόνιμος. Αυτά συμβαίνουν μετά από δεκαπέντε λεπτά στο σκοτάδι».

Βασίλεψε μια μακριά σιωπή, ενώ το πρόσωπο του Θέρεμον σκοτείνιαζε σιγά - σιγά.

«Δεν πιστεύω πως είναι τόσο άσχημα τα πράγματα».

«Εννοείς πως δεν θέλεις να το πιστέψεις», του πέταξε ο Σήριν. «Φοβάσαι να το πιστέψεις. Κοίταξε έξω από το παράθυρο!»

Ο Θέρεμον κοίταξε κι ο ψυχολόγος συνέχισε χωρίς διακοπή: «Φαντάσου: Σκοτάδι, παντού. Πουθενά φως, όσο μακριά μπορείς να δεις. Τα σπίτια, τα δέντρα, τα χωράφια, τη γη, τον ουρανό, μαύρα! Βάλε μέσα στην εικόνα και τα Αστρα ότι και αν είναι αυτά τα πράγματα. Μπορείς να το συλλάβεις;»

«Ναι μπορώ», δήλωσε απότομα ο Θέρεμον.

Ο Σήριν βρόντηξε τη γροθιά του στο τραπέζι με ξαφνικό πάθος.

«Λες ψέματα! Δεν μπορείς να το συλλάβεις. Το μυαλό σου δεν είναι φτιαγμένο για να συλλάβει κάτι τέτοιο, όπως δεν είναι φτιαγμένο για να συλλάβει το άπειρο ή την αιωνιότητα. Μόνο να μιλάς για αυτό μπορείς. Ένα κλάσμα της πραγματικότητας σε αναστατώνει κι όταν συμβεί το αληθινό γεγονός, το μυαλό σου θα έχει να αντιμετωπίσει

ένα φαινόμενο έξω από τα όρια της αντίληψής του. Θα τρελαθείς απόλυτα και μόνιμα! Δεν υπάρχει αμφιβολία!»

Πρόσθεσε θλιβερά:

«Κι άλλες δυο χιλιάδες χρόνια μεγάλου αγώνα καταλήγουν στο τίποτα. Αύριο ούτε μια πόλη δεν θα βρίσκεται άθικτη σε όλο τον Λάγκαο».

Ο Θέρεμον ξαναβρήκε λίγη από την πνευματική του ισορροπία.

«Αυτό δεν είναι απαραίτητο συνακόλουθο. Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να τρελαθώ, απλώς και μόνο επειδή δεν υπάρχει ήλιος στον ουρανό - αλλά κι αν τρελαθώ κι εγώ κι όλοι οι άλλοι, πως μπορεί αυτό να βλάψει τις πόλεις; Θα τις φυσήξουμε να γκρεμιστούν;»

Αλλά κι ο Σήριν είχε θυμώσει.

«Αν βρισκόσουν στο σκοτάδι, τι θα ήθελες περισσότερο από οτιδήποτε άλλο; Τι θα ζητούσες το ένστικτό του καθένα; Φως, πανάθεμά σε, φως!»

«Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν, πως θα έβρισκες φως;»

«Δεν ξέρω», είπε ξερά ο Θέρεμον.

«Ποιος είναι ο μόνος τρόπος να βρεις φως, εκτός τον ήλιο;»

«Που θες να ξέρω».

Στέκονταν πρόσωπο με πρόσωπο και μύτη με μύτη.

«Καις κάτι, κύριε», είπε ο Σήριν. «Είδες ποτέ σου πυρκαγιά στο δάσος; Δεν ανάψες ποτέ σου ξύλα να ψήσεις φαγητό σε κατασκήνωση; Τα αναμμένα ξύλα δεν μας δίνουν ζεστασιά μόνο, ξέρεις. Μας δίνουν και φως κι ο κόσμος το ξέρει. Κι όταν είναι σκοτεινά, θέλουν φως και θα το βρουν».

«Ωστε θα ανάψουν ξύλα;»

«Ωστε θα κάψουν ότι βρουν. Πρέπει να έχουν φως. Ωστε θα κάψουν κάτι, κι αν δεν έχουν ξύλα πρόχειρα, θα κάψουν ότι έχουν. Θα έχουν το φως που θέλουν, και κάθε συνοικισμός θα παραδοθεί στις φλόγες!»

Είχαν καρφώσει ο ένας τον άλλο με το βλέμμα, λες κι η όλη υπόθεση ήταν προσωπικό θέμα δύο αντίστοιχων θελήσεων, και μετά ο Θέρεμον αποτραβήχτηκε χωρίς λέξη. Η ανάσα του ήταν βαριά και κομμένη και σχεδόν δεν πρόσεξε το ξαφνικό σουσούρο που ερχόταν από το διπλανό δωμάτιο πίσω από την κλειστή πόρτα.

Μίλησε ο Σήριν και χρειάστηκε κάποια προσπάθεια για να φανεί ήρεμος:

«Μου φάνηκε πως άκουσα τη φωνή του Γίμοτ. Θα γύρισε αυτός και ο Φάρο. Πάμε να δούμε γιατί άργησαν».

«Ας πάμε», μουρμούρισε ο Θέρεμον. Πήρε βαθιά ανάσα και φάνηκε να συνέρχεται. Η ένταση είχε σπάσει.

Στο δωμάτιο επικρατούσε χάος. Τα μέλη του προσωπικού ήταν μαζεμένα γύρω από δυο νεαρούς που έβγαζαν τα πανωφόρια τους αποφεύγοντας τον καταιγισμό των ερωτήσεων.

Ο Ατον όρμησε μέσα από τον κύκλο και κοίταξε θυμωμένος τους νεοφερμένους.

«Το πήρατε είδηση πως μας μένει μόνο μισή ώρα; Που γυρίζετε εσείς οι δυο;»

Ο Φάρο 24 κάθισε και έτριψε τα χέρια του. Τα μάγουλά του ήταν κόκκινα από το κρύο.

«Ο Γίμοτ και εγώ μόλις τελειώσαμε ένα τρελό πειραματάκι δικό μας. Προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε συνθήκες παρόμοιες σε εμφάνιση με το Σκοτάδι και τα Αστρα για να πάρουμε μια ιδέα πως θα είναι».

Ακούστηκε ένα συγχυσμένο μουρμουρητό από το ακροατήριο και τα μάτια του Ατον φωτίστηκαν ξαφνικά από ενδιαφέρον.

«Δεν ειπώθηκε ποτέ κάτι τέτοιο, ως τώρα. Πως το κάνατε;»

«Αυτή η ιδέα ήρθε στον Γίμοτ και μένα πριν από καιρό», είπε ο Φάρο, «και τη δουλέψαμε στις ελεύθερες ώρες μας. Ο Γίμοτ ήξερε ένα χαμηλό μονώροφο σπίτι στην πόλη με τρούλο - είχε κάποτε χρησιμοποιηθεί σαν μουσείο νομίζω. Τέλος πάντων, το αγοράσαμε -»

«Που βρήκατε τα λεφτά;» Ρώτησε απότομα ο Ατον.

«Από το λογαριασμό μας στην τράπεζα», μουρμούρισε ο Γίμοτ 70. «Στοίχισε δύο χιλιάδες πιστώσεις».

Και πρόσθεσε:

«Τι σημασία έχει; Αύριο δύο χιλιάδες πιστώσεις θα είναι δύο χιλιάδες κομμάτια χαρτί. Αυτό ήταν όλο».

«Σίγουρα», συμφώνησε ο Φάρο. «Αγοράσαμε το κτίριο και το ντύσαμε με μαύρο βελούδο από πάνω μέχρι κάτω ώστε να πετύχουμε να γίνεται τέλειο Σκοτάδι. Μετά ανοίξαμε μικρές τρυπίτσες στο ταβάνι και τις σκεπάσαμε με μικρά μεταλλικά καπάκια που μπορούσαμε να τραβούμε στην άκρη με ένα διακόπτη, όλα μαζί. Αυτό δεν το κάναμε μόνοι μας. Πήραμε ένα μαραγκό κι έναν ηλεκτρολόγο και μερικούς άλλους. Τα έξοδα δεν είχαν σημασία. Το θέμα ήταν να περνά το φως μέσα στις τρύπες στην οροφή, δίνοντας την εντύπωση Αστρων».

Έγινε παύση κι όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους. Ο Ατον είπε στεγνά:

«Δεν είχατε δικαίωμα να κατασκευάσετε ατομικό σας...»

Ο Φάρο φάνηκε ντροπιασμένος.

«Το ξέρω κύριε καθηγητά, αλλά για να είμαι ειλικρινής, ο Γίμοτ και εγώ νομίσαμε πως το πείραμα ήταν κάπως επικίνδυνο. Αν το αποτέλεσμα ήταν αυτό που θέλαμε, υπήρχε κίνδυνος να τρελαθούμε - σύμφωνα με ότι λέει ο Σήριν σκεφτήκαμε πως ήταν πολύ πιθανό. Θέλαμε να πάρουμε πάνω μας την ευθύνη. Σκεφτήκαμε φυσικά πως αν μπορούσαμε να διατηρήσουμε το λογικό μας, ίσως να εξασφαλίζαμε ανοσία για το πραγματικό φαινόμενο και μετά θα μπορούσαμε να εκθέσουμε και σας τους υπόλοιπους στο ίδιο πράγμα. Αλλά δεν έγινε τίποτα...»

«Γιατί, τι συνέβη;»

Απάντησε ο Γίμοτ.

«Κλειστήκαμε μέσα και συνηθίσαμε τα μάτια μας στα σκοτεινά. Είναι ένα πολύ ανατριχιαστικό συναίσθημα γιατί το απόλυτο Σκοτάδι σε κάνει να νομίζεις πως οι τοίχοι και το ταβάνι θα σε πλακώσουν. Αλλά το ξεπεράσαμε και πατήσαμε το διακόπτη. Τα καπάκια τραβήχτηκαν και όλο το ταβάνι γυάλισε με στίγματα από φως...»

«Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν - τίποτα. Αυτό ήταν το περίεργο. Δεν έγινε τίποτα. Βλέπαμε απλώς ένα ταβάνι με τρύπες. Το δοκιμάσαμε ξανά και ξανά - γι αυτό αργήσαμε τόσο πολύ - αλλά δεν μας έκανε καμιά αίσθηση».

Ακολούθησε μια σιωπή κατάπληξης κι όλων τα μάτια γύρισαν στον Σήριν, που καθόταν ακίνητος με το στόμα ανοιχτό.

Ο πρώτος που μίλησε ήταν ο Θέρεμον.

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό για τη θεωρία σου Σήριν». Χαμογέλασε με ανακούφιση.

Αλλά ο Σήριν σήκωσε το χέρι του.

«Όχι, για στάσου. Αφήστε με να το σκεφτώ».

Και μετά χτύπησε τα δάχτυλά του κι όταν σήκωσε το κεφάλι δεν υπήρχε ούτε έκπληξη ούτε αμφιβολία στα μάτια του:

«Μα βέβαια».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει. Κάπου από πάνω ακούστηκε ένας γδούπος και ο Μπήναιου σηκώθηκε απότομα και όρμησε στις σκάλες φωνάζοντας. «Τι στο διάολο!» Οι υπόλοιποι ακολούθησαν.

Όλα έγιναν γρήγορα. Μόλις βρέθηκε στο θόλο ο Μπήναιου έριξε ένα τρομοκρατημένο βλέμμα στις θρυμματισμένες φωτογραφικές πλάκες και στον άνθρωπο που έσκυβε πάνω τους, κι ύστερα όρμησε

στον παρείσακτο, πιάνοντας τον από τον λαιμό. Έγινε μια άγρια πάλη και καθώς έτρεξαν κι άλλοι, ο άγνωστος πλακώθηκε κάτω από το βάρος έξι θυμωμένων ανθρώπων.

Ο Ατον έφτασε τελευταίος, ανασαίνοντας βαριά.

«Αφήστε τον!»

Ξεμπλέχτηκαν διστακτικά, κι έστησαν στα πόδια του τον ξένο που κοντανάσαινε, με τα ρούχα σκισμένα και με το μέτωπο χτυπημένο. Είχε κοντό ξανθό γενάκι, κατσαρωμένο με επιμέλεια όπως συνήθιζαν οι οπαδοί της Πίστης.

Ο Μπήναιου ξέσφισε τα δάχτυλά του από το λαιμό και πιάνοντας τον άνθρωπο από το γιακά τον τράνταξε βανάουσα.

«Για λέγε σκουλήκι, τι θες εδώ; Αυτές οι πλάκες...»

«Δεν με ενδιαφέρουν αυτές», απάντησε ψυχρά ο Πιστός. «Αυτό ήταν ατύχημα».

Ο Μπήναιου ακολούθησε το έξαλλο βλέμμα του και γάβγισε: «Κατάλαβα. Τις ίδιες τις μηχανές ήθελες. Ήσουν πολύ τυχερός με το ατύχημά σου, λοιπόν. Αν είχες αγγίξει την ΣνάπινΜπέρθα ή καμία από τις άλλες μηχανές, θα είχες πεθάνει μέσα σε ένα αργό μαρτύριο. Και τώρα ακόμα...»

Ετοίμασε τη γροθιά του κι ο Ατον τον άρπαξε από το μανίκι.

«Σταμάτα! Αφησέ τον!»

Ο νεαρός τεχνικός δίστασε, κι άφησε το χέρι του να πέσει αργά. Ο Ατον τον έσπρωξε στο πλάι και πλησίασε τον Πιστό.

«Είσαι ο Λάτιμερ, δεν είναι έτσι;»

Ο Πιστός έκανε μια μικρή υπόκλιση, αλύγιστος σχεδόν κι έδειξε το σύμβολο στο γοφό του.

«Είναι ο Λάτιμερ 25, υπασπιστής τρίτης τάξης της αυτού γαληνότητας, Σορ 5».

«Και - ο Ατον σήκωσε τα φρύδια - ήσουν με τη γαληνότητά του, όταν με επισκέφτηκε την περασμένη βδομάδα;»

Ο Λάτιμερ υποκλίθηκε δεύτερη φορά.

«Και τώρα τι θέλεις;»

«Τίποτα που θα μου δώσετε με τη θέλησή σας».

«Ο Σορ 5 σε έστειλε φαντάζομαι - ή μήπως είναι δικιά σου ιδέα;»

«Δεν θα απαντήσω σε αυτό».

«Θα έχουμε και άλλους επισκέπτες;»

«Ούτε και σε αυτό θα απαντήσω».

Ο Ατον κοίταξε ανυπόμονα το ρολόι του και κατσούφιασε. «Έλα άνθρωπε μου, τι θέλει το αφεντικό σου από μένα; Κράτησα το δικό μου μέρος της συμφωνίας».

Ο Λάτιμερ χαμογέλασε ελαφρά, μα δεν είπε τίποτα.

«Του ζήτησα», συνέχισε θυμωμένα ο Ατον, «να μου δώσει στοιχεία που μόνο η Πίστη μπορούσε να έχει, και μου τα έδωσε. Γι' αυτό, σας ευχαριστώ. Σε αντάλλαγμα, υποσχέθηκα να αποδείξω την ουσιαστική αλήθεια του δόγματος της Πίστης».

«Αυτό δεν ήταν ανάγκη να αποδειχτεί», ήταν η περήφανη απάντηση. «Είναι αποδεδειγμένο στο Βιβλίο των Αποκαλύψεων».

«Για τους λίγους που πιστεύουν στο Δόγμα, μάλιστα. Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Προσφέρθηκε να δώσω επιστημονική βάση στις δοξασίες σας. Και το έκανα!»

Τα μάτια του Πιστού στένεψαν, με πίκρα.

«Ναι, το έκανες - με την πονηριά της αλεπούς, γιατί η υποτιθέμενη ερμηνεία σου, στήριξε τις δοξασίες μας, και ταυτόχρονα αφαίρεσε την αναγκαιότητά τους. Έκανες το Σκοτάδι και τα Αστρα ένα απλό φυσικό φαινόμενο, αφαιρώντας όλη την πραγματική σημασία τους. Αυτή ήταν βλασφημία!»

«Αν είναι έτσι, το λάθος δεν είναι δικό μου. Τα γεγονότα υπάρχουν. Τι άλλο μπορώ να κάνω παρά να τα εκθέσω;»

«Τα «γεγονότα» σου δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση».

Ο Ατον χτύπησε θυμωμένος το πόδι του.

«Που το ξέρεις εσύ;»

«Το ξέρω!»

Ο Πρύτανης κοκκίνισε και ο Μπήναιου κάτι μουρμούρισε βιαστικά. Ο Ατον του έκανε νόημα να σωπάσει.

«Και τι θέλει ο Σορ 5 να κάνουμε; Ακόμα νομίζει, υποθέτω, πως προσπαθώντας να πείσουμε τον κόσμο να πάρει τα μέτρα του ενάντια στην απειλή της τρέλας, βάζουμε σε κίνδυνο αμέτρητες ψυχές. Μπορεί να ησυχάσει, γιατί δεν καταφέραμε τίποτα».

«Η ίδια η απόπειρα έκανε αρκετό κακό και η διεφθαρμένη προσπάθειά σας να πάρετε πληροφορίες με τα καταραμένα μηχανήματά σας, πρέπει να σταματήσει. Υπακούμε στη θέληση των Αστρων τους, και λυπάμαι μόνο που η αδεξιότητά μου με εμπόδισε να καταστρέψω τα διαβολικά σας όργανα».

«Δεν θα σου χρησίμευε σε πολλά», απάντησε ο Ατον. «Όλα τα στοιχεία μας, εκτός από την άμεση απόδειξη που σκοπεύουμε να μαζέψουμε μόλις τώρα είναι ήδη ασφαλισμένα από κάθε πιθανότητα βλάβης».

Χαμογέλασε λυπημένα.

«Αυτό όμως δεν αλλάξει τη δική σου θέση, ενός παρά λίγο εγκληματία».

Γύρισε στους άντρες πίσω του.

«Ας καλέσει κάποιος την αστυνομία του Σάρο Σίτυ».

Μια κραυγή αποδοκιμασίας ακούστηκε από τον Σήριν.

«Τι στο διάβολο έπαθες Ατον; Δεν έχουμε καιρό για κάτι τέτοιο. Έλα - ήρθε μπροστά βιαστικά - θα το κανονίσω εγώ αυτό».

Ο Ατον κοίταξε τον ψυχολόγο ψυχρά.

«Δεν είναι ώρα τώρα για τα πειράματά σου, Σήριν. Μπορείς σε παρακαλώ να με αφήσεις να το χειριστώ όπως θέλω; Αυτή τη στιγμή είσαι ένας παρείσακτος εδώ, μην ξεχνάς».

Ο Σήριν έκανε έναν εύγλωττο μορφασμό.

«Γιατί τώρα να κάνουμε τόσο κόπο να καλέσουμε την αστυνομία - τη στιγμή που μας μένουν μόνο πέντε λεπτά για την έκλειψη του Βήτα - όταν αυτός ο νεαρός από δω έχει την καλή διάθεση να μας δώσει τον λόγο της τιμής του πως θα μείνει και δεν θα προκαλέσει κανένα πρόβλημα;»

Ο Πιστός απάντησε αμέσως.

«Δεν θα κάνω τίποτα τέτοιο. Είστε ελεύθεροι να κάνετε ότι θέλετε, αλλά σας προειδοποιώ πως μόλις βρω την ευκαιρία θα τελειώσω ότι ήρθα να κάνω εδώ. Αν βασίζεστε στον λόγο της τιμής μου, καλύτερα να καλέσετε την αστυνομία».

Ο Σήριν του χαμογέλασε φιλικά.

«Έχεις πείσμα γαιδουρινό, έτσι; Θα σου εξηγήσω κάτι. Βλέπεις αυτόν τον νεαρό στο παράθυρο; Είναι πολύ δυνατός και γρήγορος με τις γροθιές του, κι εξ' άλλου δεν ανήκει σε μας. Μόλις αρχίσει η έκλειψη δεν θα έχει άλλη δουλειά να κάνει, από το να παρακολουθεί εσένα. Μαζί του θα είμαι και εγώ, λιγάκι χοντρός για γρήγορη δράση, αλλά πολύ πρόθυμος να βοηθήσω».

«Και λοιπόν;» ρώτησε παγωμένα ο Λάτιμερ.

«Να σου πω. Μόλις αρχίσει η έκλειψη, ο Θέρεμον και εγώ θα σε πάρουμε και θα σε κλείσουμε σε ένα ντουλάπι που έχει μια πόρτα, μια τεράστια κλειδαριά, και καθόλου παράθυρα. Θα μείνεις όλη την ώρα εκεί».

«Και μετά δεν θα υπάρχει κανείς για να με βγάλει έξω», απάντησε αγριεμένος ο Λάτιμερ.

«Ξέρω όσο ξέρεις κι εσύ τι σημαίνει ο ερχομός των άστρων. Το ξέρω καλύτερα από σένα. Όταν όλοι θα έχετε χάσει τα λογικά σας, δεν θα είναι πολύ πιθανό να με ελευθερώσετε, Ασφυξία ή αργός

θάνατος από πείνα, αυτό θέλεις να πεις; Ακριβώς αυτό θα περίμενα από ένα σινάφι επιστημόνων. Αλλά δεν σου δίνω τον λόγο μου. Είναι θέμα αρχής και δεν το συζητώ».

Ο Ατον φαινόταν ταραγμένος. Τα θαμπά του μάτια ήταν ανήσυχα.

«Έλα τώρα Σήριν, το να τον κλειδώσουμε...»

«Σε παρακαλώ!» Ο Σήριν του έκανε ένα ανυπόμονο νόημα να σωπάσει.

«Δεν πιστεύω ούτε για ένα λεπτό πως θα χρειαστεί να φτάσουμε ως εκεί. Ο Λάτιμερ δοκίμασε πολύ έξυπνα να μπλοφάρει, μα δεν είμαι κι εγώ ψυχολόγος για το τίποτα».

Χαμογέλασε στον Πιστό.

«Δεν πιστεύεις στα αλήθεια πως είναι τόσο άγαρμπος ώστε να σε αφήσω να πεθάνεις από την πείνα; Αγαπητέ μου Λάτιμερ, αν σε κλειδώσω στο ντουλάπι, δεν θα δεις το Σκοτάδι και δεν θα δεις τα Αστρα. Λίγα να ξέρει κανείς από το βασικό δόγμα της Πίστης σου, θα καταλάβει πως το να είσαι κρυμμένος από τα Αστρα όταν εμφανιστούν σημαίνει πως θα χάσεις την αθάνατή ψυχή σου. Λοιπόν, νομίζω πως είσαι τίμιος άνθρωπος. Θα δεχτώ το λόγο της τιμής σου πως δεν θα ξαναπροσπαθήσεις να ενοχλήσεις τη διαδικασία».

Μια φλέβα χτυπούσε στον κρόταφο του Λάτιμερ και φάνηκε πως κάτι γκρεμίστηκε μέσα του καθώς απαντούσε βραχνά:

«Τον έχεις!»

Κι ύστερα πρόσθεσε με ξαφνική μανία:

«Αλλά παρηγοριέμαι που όλοι θα είστε καταραμένοι για τις σημερινές σας πράξεις!»

Έκανε στροφή και πήγε παραπατώντας μέχρι το ψηλό σκαμνί δίπλα στην πόρτα. Ο Σήριν έκανε νόημα στον δημοσιογράφο.

«Πήγαινε να κάτσεις δίπλα του Θέρεμον - έτσι για τους τύπους. Ε, Θέρεμον!»

Αλλά ο δημοσιογράφος δεν κουνήθηκε. Είχε χλωμιάσει.

«Κοιτάξτε!»

Το δάχτυλό που έδειχνε στον ουρανό έτρεμε και η φωνή του ήταν βραχνή και σπασμένη.

Ακούστηκε μια βαριά ανάσα κι όλων τα μάτια ακολούθησαν την κατεύθυνση που έδειχνε το δάχτυλο. Για ένα δευτερόλεπτο κοίταξαν παγωμένοι. Ο Βήτα είχε σκοτεινιάσει λίγο στη μια μεριά!

Το ελάχιστο κομματάκι της μαυρίλας που πλησίαζε είχε περίπου το φάρδος ενός νυχιού, αλλά στους ανθρώπους που

κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια, φαινόταν σαν μια ρωγμή της ειμαρμένης.

Το παρακολούθησαν μόνο για μια στιγμή κι ύστερα ακολούθησε μια εξ ίσου σύντομη σύγχυση που μεταβλήθηκε σε βιαστική μεθοδικότητα: ο κάθε άνθρωπος στη δουλειά του. Στην κρίσιμη ώρα δεν υπήρχε καιρός για συναισθήματα. Οι άνθρωποι ήταν απλώς επιστήμονες που είχαν να κάνουν μια συγκεκριμένη δουλειά. Ακόμη κι ο Ατον είχε χαθεί.

Ο Σήριν είπε πεζά.

«Η πρώτη επαφή πρέπει να έγινε πριν δεκαπέντε λεπτά. Κάπως νωρίτερα από ότι περιμέναμε, αλλά οι υπολογισμοί μας ήταν σωστοί, αν σκεφτείς την αβεβαιότητα που μας περιόριζε».

Κοίταξε γύρω του και μετά πλησίασε στα νύχια τον Θέρεμον που ακόμα στεκόταν στο παράθυρο και τον τράβηξε απαλά.

«Ο Ατον είναι έξω φρενών, κι έτσι μην μπαίνεις στα πόδια του. Με τη φασαρία για τον Λάτιμερ έχασε την πρώτη επαφή κι αν σε δει μπροστά του μπορεί να σε πετάξει έξω από το παράθυρο».

Ο Θέρεμον έγνεψε γρήγορα καταφατικά και κάθισε κάτω. Ο Σήριν τον κοίταξε με έκπληξη.

«Στο διάολο, εσύ τρέμεις παιδί μου».

«Ε;» Ο Θέρεμον έγλειψε τα στεγνά του χείλη και προσπάθησε να χαμογελάσει. «Είναι αλήθεια πως δεν νιώθω και πολύ καλά».

Τα μάτια του ψυχολόγου σκλήρυναν.

«Έχασες την ψυχραιμία σου;»

«Όχι!» Φώναξε αγανακτισμένος ο Θέρεμον. «Δώσε μου λίγο χρόνο, εν τάξει; Δεν είχα πιστέψει αυτές τις ανοησίες κατά βάθος, ως αυτή τη στιγμή. Δώσε μου την ευκαιρία να συνηθίσω την ιδέα. Εσύ προετοιμάστηκες για δυο μήνες ή και περισσότερο».

«Έχεις δίκιο», είπε σκεπτικά ο Σήριν. «Άκου δω, μήπως έχεις οικογένεια - γονείς, γυναίκα, παιδιά;»

Ο Θέρεμον κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Θα εννοείς για τον Κρυψώνα. Όχι δεν χρειάζεται να ανησυχείς γι αυτό. Έχω μια αδερφή, αλλά μένει δυο χιλιάδες μίλια μακριά από εδώ. Δεν ξέρω καλά - καλά τη διεύθυνσή της».

«Κι εσύ; Έχεις καιρό να πας εκεί, κι εξ άλλου λείπει ένας αφ' ότου έφυγα. Εδώ δεν σε χρειαζόμαστε και θα ήσουν πολύ καλή προσθήκη...»

Ο Θέρεμον τον κοίταξε κουρασμένα.

«Νομίζεις πως τρέμω από το φόβο μου, έτσι δεν είναι; Λοιπόν βάλτο καλά στο μυαλό σου, είμαι δημοσιογράφος κι έχω εντολή να γράψω ένα ρεπορτάζ. Θα το γράψω».

Ο ψυχολόγος χαμογέλασε αχνά.

«Κατάλαβα. Επαγγελματικό φιλότιμο, έτσι;»

«Όπως θέλεις πες το. Όμως, να σου πω, θα έδινα το δεξί μου χέρι για άλλη μια μπουκάλα από εκείνο το χυμό του σοκερού, έστω και τη μισή από κείνη που ρούφηξες εσύ. Ψοφάω για ένα ποτό αυτή τη στιγμή».

Σταμάτησε. Ο Σήριν τον σκουντούσε βίαια.

«Το ακούς αυτό; Ακου!»

Ο Θέρεμον παρακολούθησε την κίνηση του πηγουνιού του άλλου και είδε τον Πιστό που αποτραβηγμένος σε ένα δικό του κόσμο, στεκόταν απέναντι στο παράθυρο, με μια έκφραση άγριας ανάτασης, σιγοψέλνοντας μονότονα.

«Τι λέει;» ψιθύρισε ο δημοσιογράφος.

«Απαγγέλλει το πέμπτο κεφάλαιο του «Βιβλίου των Αποκαλύψεων», απάντησε ο Σήριν.

«Σώπα και άκου, σου λέω».

Η φωνή του Πιστού είχε υψωθεί με μια ξαφνική θέρμη.

«Τις ημέρες εκείνες ο ήλιος Βήτα, αγρυπνούσε μόνος στον ουρανό, για όλο μεγαλύτερες περιόδους στην ανακύκλωση του χρόνου, ώσπου έλαμπε στον Λάγκας για μια ολόκληρη περιστροφή, μόνος, συσταλείς και ψυχρός. Και άνθρωποι μαζεύονταν στις πλατείες και τους δρόμους για να σχολιάσουν και να θαυμάσουν για το θέαμα, διότι μια παράξενη μελαγχολία τους κυρίευσε. Το μυαλό τους ήταν ανήσυχο και ο λόγος τους συγχυσμένος, διότι οι ψυχές των ανθρώπων περίμεναν τον ερχομό των Αστρων. Και στην πόλη της Τριγκόν, ήρθε το μεσημέρι ο Βεντρέτ 2 και είπε στους ανθρώπους της «Αλίμονο σε σας τους αμαρτωλούς!» Αν και περιφρονείτε την οδό της αρετής, η ώρα της κρίσεως θα έλθει. Πλησιάζει τώρα το Σπήλαιο που θα καταπιεί τον Λάγκας και τα πάντα. Και καθώς μιλούσε, το χείλος του Σπηλαίου του Σκότους σκέπασε την άκρη του Βήτα, και τον έκρυψε από όλο τον Λάγκας. Κι ακούγονταν δυνατές κραυγές ανθρώπων γιατί ο φόβος συνεπήρε τις ψυχές τους. Και το Σκότος του Σπηλαίου έπεσε στον Λάγκας και δεν υπήρχε φως πουθενά σε όλη του την επιφάνεια. Οι άνθρωποι ήταν σαν τυφλοί και δεν μπορούσε κανείς να δει τον διπλανό του αν κι ένιωθε την αναπνοή του στο πρόσωπό του. Και μέσα στο σκότος εμφανίστηκαν τα Αστρα, άπειρα, κι ακούστηκαν οι ήχοι μιας ανείπωτης μουσικής, τόσο θαυμαστά

ωραίας που τα φύλλα των δέντρων πήραν μιλιά και τραγουδούσαν το θαυμασμό τους. Και τη στιγμή εκείνη οι ψυχές των ανθρώπων τους εγκατέλειψαν και τα έρημα σώματά τους έγιναν σαν ζώα, σαν αγρίμια. Και περιφέρονταν με άγριες κραυγές στους σκοτεινούς δρόμους των πόλεων του Λάγκαας.

Από τα Αστρα τότε κατέβηκε η Ουράνια Φλόγα, κι όπου άγγιζε, οι πολιτείες καίγονταν ώσπου τίποτα δεν έμεινε από τον άνθρωπο και τα έργα του. Και τότε...»

Ο τόνος του Λάτιμερ άλλαξε ανεπαίσθητα. Το βλέμμα του ήταν ακίνητο, αλλά είχε αντιληφθεί την προσοχή των άλλων. Με άνεση, χωρίς να σταματήσει για να πάρει ανάσα, το χρώμα της φωνής του άλλαξε και οι συλλαβές έγιναν πιο υγρές.

Ο Θέρεμον ξαφνιάστηκε και τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Οι λέξεις του φαίνονταν κάπως γνωστές. Μια φευγαλέα μεταβολή στην προφορά, μια ελάχιστη αλλαγή στον τονισμό των φωνηέντων, τίποτα περισσότερο δεν είχε συμβεί - κι όμως αυτά που έλεγε ο Λάτιμερ είχαν γίνει τελείως ακατανόητα.

Ο Σήριν χαμογέλασε πονηρά.

«Γύρισε σε κάποια αρχαία γλώσσα, μάλλον την παραδοσιακή τους του δεύτερου κύκλου. Σε αυτή τη γλώσσα είχε γραφτεί αρχικά το «Βιβλίο των Αποκαλύψεων», ξέρεις».

«Δεν πειράζει, άκουσα αρκετά». Ο Θέρεμον έσπρωξε πίσω την καρέκλα του και έσιαξε τα μαλλιά του με χέρια που δεν έτρεμαν πια. «Νιώθω πολύ καλύτερα τώρα».

«Αλήθεια;» ρώτησε με κάποια έκπληξη ο Σήριν.

«Νομίζω ναι. Με έπιασε ανατριχίλα πριν λίγο. Το να ακούω εσένα και τη βαρύτητά σου και να βλέπω εκείνη την έκλειψη σχεδόν με ξέκανε. Αυτά όμως» - έδειξε περιφρονητικά το γενειοφόρο Πιστό - «είναι τα πράγματα που μου έλεγε η νταντά μου. Όλη μου τη ζωή γελούσα με κάτι τέτοια. Δεν θα τα αφήσω να με τρομάξουν τώρα».

Πήρε μια βαθιά αναπνοή και είπε με βιασμένη ευθυμία.

«Αλλά για να μείνω ψύχραιμος καλύτερα να γυρίσω την πλάτη μου στο παράθυρο».

«Ναι, αλλά καλύτερα να μιλάς σιγότερα», του είπε ο Σήριν. «Ο Ατον τώρα μόλις σήκωσε το κεφάλι από εκείνο το κουτί που ήταν χωμένος και σου έριξε ένα βλέμμα που θα έπρεπε να σε είχε σκοτώσει».

Ο Θέρεμον έκανε ένα μορφασμό.

«Ξέχασα το γέρο», είπε.

Με μεγάλη προσοχή γύρισε τη ράχη της καρέκλας προς το παράθυρο, έριξε μια ματιά αποδοκιμασίας πίσω του και είπε: «Μου φαίνεται ξαφνικά πως θα πρέπει να υπάρχει αρκετή ανοησία σε αυτή τη μανία που προκαλούν τα Αστρα».

Ο ψυχολόγος δεν του απάντησε αμέσως. Ο Βήτα είχε περάσει τώρα στο ζενίθ και το φωτεινό τετράγωνο που σχημάτιζε το παράθυρο στο πάτωμα είχε σηκωθεί στα πόδια του Σήριν. Κοίταξε σκεπτικά το μουντό του χρώμα και μετά έσκυψε για να κοιτάξει κατευθείαν τον ήλιο.

Το θραύσμα στο πλευρό σου είχε μεταβληθεί σε μια μεγάλη κηλίδα που σκέπαζε το ένα τρίτο του Βήτα. Ανατρίχιασε κι όταν ξανασηκώθηκε τα παχουλά του μάγουλα δεν είχαν πια το έντονο χρώμα τους.

Με ένα χαμόγελο σχεδόν ντροπαλό, γύρισε κι αυτός την καρέκλα του.

«Υπάρχουν σχεδόν δύο εκατομμύρια στο Σάρο Σίτυ που προσπαθούν όλοι να ενταχθούν στην Πίστη αμέσως, σε μια γιγαντιαία αναγέννηση».

Και πρόσθεσε ειρωνικά:

«Η Πίστη θα έχει μια ώρα απίστευτης ακμής. Φαντάζομαι πως θα την εκμεταλλευτούν όσο γίνεται. Τι έλεγες λοιπόν;»

«Απλώς αυτό. Πως τα καταφέρνουν οι Οπαδοί του Δόγματος να διατηρούν το Βιβλίο των Αποκαλύψεων από κύκλο σε κύκλο, και πως μπόρεσε κατ' αρχήν να γραφτεί; Θα πρέπει να υπάρχει κάποιος είδος ανοησίας, διαφορετικά, ποιος θα έμενε να γράψει το βιβλίο, αν τρελαίνονταν όλοι;»

Ο Σήριν κοίταξε τον συνομιλητή του λυπημένα.

«Νεαρέ μου δεν έχουμε βέβαια κανέναν αυτόπτη μάρτυρα για να μας απαντήσει, αλλά έχουμε μερικές καλές ιδέες για το τι συνέβη. Υπάρχουν, βλέπεις τρεις κατηγορίες ανθρώπων που μπορούν να μείνουν σχετικά ανεπηρέαστοι. Πρώτα, οι ελάχιστοι που δεν μπορούν να δουν τα Αστρα καθόλου, δηλαδή οι τυφλοί κι όσοι είναι αναισθητοί από πιωτό πριν αρχίσει η έκλειψη. Αυτούς τους αφήνουμε κατά μέρος, γιατί δεν είναι πραγματικά αυτόπτες μάρτυρες. Ύστερα, είναι τα παιδιά κάτω των έξι χρονών, που για αυτά ο κόσμος είναι πολύ καινούριος και παράξενος, ώστε να τα τρομάξουν τα Αστρα και το Σκοτάδι. Είναι απλώς ένα άλλο στοιχείο σε έναν κόσμο που ήδη τους προκαλεί κατάπληξη. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι;»

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι διστακτικά.

«Νομίζω».

«Τέλος υπάρχουν αυτοί που το μυαλό τους είναι υπερβολικά χοντροφτιαγμένο για να πάθει τίποτα. Οι πολύ αναισθητοι δεν θα επηρεάζονταν σχεδόν καθόλου - άνθρωποι σαν τους γεροντότερους, τσακισμένους από τη δουλειά χωρικούς μας. Λοιπόν, τα παιδιά θα είχαν φευγαλέες αναμνήσεις, και αυτό, σε συνδυασμό με τις συγχυσμένες, χωρίς συνοχή κουβέντες των μισότρελων ηλίθιων σχημάτισε τη βάση του Βιβλίου των Αποκαλύψεων.

Φυσικά, το βιβλίο βασίστηκε αρχικά στις μαρτυρίες ανθρώπων που δεν έχουν καμιά ικανότητα να γίνουν ιστορικοί, δηλαδή παιδιά και ηλίθιοι, και πιθανότατα διορθώθηκε και συμπληρώθηκε με το πέρασμα των κύκλων».

«Νομίζεις», διέκοψε ο Θέρεμον, «πως διατήρησαν το βιβλίο μέσα στους κύκλους με τον τρόπο που σκοπεύουμε εμείς να παραδώσουμε στους επόμενους το μυστικό της βαρύτητας;»

Ο Σήριν σήκωσε τους ώμους.

«Ίσως, αλλά η μέθοδος που χρησιμοποίησαν δεν έχει σημασία. Βρήκαν κάποιο τρόπο. Εκείνο που ήθελα να πω, είναι πως το βιβλίο δεν μπορεί παρά να είναι ένα συνοθύλευμα διαστρεβλώσεων, ακόμα κι αν στηρίζετε σε πραγματικά γεγονότα. Θυμάσαι, το πείραμα με τις τρύπες στο ταβάνι που δοκίμασαν ο Φάρο κι ο Γίμοτ - αυτό που δεν πέτυχε;»

«Ναι».

«Λοιπόν ξέρεις γιατί δεν πέ...» Σταμάτησε και σηκώθηκε παραγμένος γιατί πλησίαζε ο Ατον και το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα ανησυχίας.

«Τι έγινε;»

Ο Ατον τον πήρε παράμερα κι ο Σήριν ένωσε τα δάχτυλά του στο μπράτσο του να τρέμουν νευρικά.

«Μη μιλάς δυνατά!» Η φωνή του Ατον ήταν σιγανή και γεμάτη αγωνία.

«Μόλις πήρα μήνυμα από τον Κρυψώνα με την ιδιαίτερη γραμμή».

Ο Σήριν ξέσπασε ανήσυχος:

«Βρίσκονται σε κίνδυνο;»

«Όχι αυτοί». Ο Ατον τόνισε την αντωνυμία με νόημα.

«Σφράγισαν τις πόρτες πριν λίγη ώρα και θα μείνουν θαμμένοι ως μεθαύριο. Είναι ασφαλείς. Αλλά η πόλη, Σήριν - βρίσκεται σε αναβρασμό. Δεν έχεις ιδέα...» Δυσκολευόταν να μιλήσει.

«Και λοιπόν τι;» πέταξε ο Σήριν ανυπόμονα. «Κι ακόμα θα χειροτερέψει. Για πιο πράγμα μιλάς;» Κι ύστερα καχύποπτα: «Πως αισθάνεσαι;»

Τα μάτια του Ατον άστραψαν θυμωμένα για το υπονοούμενο και μετά ξανάγιναν ανήσυχα.

«Δεν κατάλαβες. Οι πιστοί δραστηριοποιούνται. Ξεσηκώνουν τον κόσμο να επιτεθεί στο Παρατηρητήριο - τους υπόσχονται άμεση συμμετοχή στη χάρη, τους υπόσχονται σωτηρία, τους υπόσχονται τα πάντα. Τι θα κάνουμε, Σήριν;»

Ο Σήριν έσκυψε το κεφάλι κι αφαιρέθηκε κοιτάζοντας τα πόδια του. Χτύπησε το πηγούνι του με τη γροθιά του, ύστερα κοίταξε πάνω κι είπε ζωηρά: «Τι να κάνουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε; Τίποτα! Το ξέρουν οι άντρες αυτό;»

«Όχι βέβαια!»

«Ωραία. Κράτησέ το μυστικό. Πόση ώρα μας μένει ως το απόλυτο σκοτάδι;»

«Ούτε μια ώρα».

«Δεν μπορούνε παρά να βασιστούμε στην τύχη. Χρειάζεται πολύ ώρα για να μαζευτεί επικίνδυνα μεγάλο πλήθος κι άλλη τόση ώρα για να φτάσει ως εδώ. Είμαστε πέντε μίλια μακριά από την πόλη...»

Κοίταξε έξω από το παράθυρο, κάτω στις πλαγιές ως εκεί που τα καλλιεργημένα κομμάτια έδιναν τη θέση τους σε συστάδες άσπρων σπιτιών στα προάστια, ως πέρα που η ίδια η μητρόπολη ήταν μια μουτζούρα στον ορίζοντα - μια καταχνιά στη λάμψη του Βήτα που έσβηνε.

Επανέλαβε χωρίς να γυρίσει.

«Θα χρειαστεί ώρα. Συνέχισε να δουλεύεις και να παρακαλās να έρθει πρώτα το απόλυτο σκοτάδι».

Ο Βήτα ήταν κομμένος στη μέση κι η διαχωριστική γραμμή σχημάτιζε μια ελαφριά κοιλότητα στο κομμάτι του Ήλιου που ήταν ακόμα λαμπερό. Ήταν σαν ένα γιγαντιαίο βλέφαρο που έκλεινε κατακόρυφα το φως του κόσμου.

Λησμόνησε σιγά - σιγά τον αχνό θόρυβο γύρω του κι ένιωθε μόνο την πυκνή σιωπή των χωραφιών έξω. Ακόμα και τα έντομα έμοιαζαν βουβά, τρομαγμένα. Κι όλα ήταν θολά. Αναπήδησε από τη φωνή στο αυτί του. Ο Θέρεμον είπε:

«Συμβαίνει τίποτα;»

«Α, όχι. Πήγαινε πίσω στην καρέκλα. Εμποδίζουμε εδώ».

Γλίστρησαν πίσω στη γωνία τους, ο ψυχολόγος δεν μίλησε για λίγο. Σήκωσε το δάχτυλό του και χαλάρωσε το γιακά του. Κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι, αλλά δεν ανακουφίστηκε. Ξαφνικά σήκωσε τα μάτια.

«Δυσκολεύεσαι να αναπνεύσεις;»

Ο δημοσιογράφος άνοιξε διάπλατα τα μάτια και πήρε δυο - τρεις βαθιές εισπνοές.

«Όχι, γιατί;»

«Κοίταζα πολλή ώρα έξω από το παράθυρο, φαίνεται. Η θολούρα με ζάλισε. Δυσκολία στην αναπνοή είναι ένα από τα πρώτα συμπτώματα της κλειστοφοβίας».

Ο Θέρεμον πήρε άλλη μια βαθιά εισπνοή.

«Εμένα δεν με πείραξε ακόμα. Για δες, έρχεται άλλος ένας».

Ο Μπήναιου είχε μπει ανάμεσα στο φως και τους δυο άντρες στη γωνία και ο Σήριν τον κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια ανήσυχα.

«Γεια σου, Μπήναιου».

Ο αστρονόμος έριξε το βάρος του σώματος από το ένα πόδι στο άλλο και χαμογέλασε αδύναμα.

«Δεν σας πειράζει αν κάτσω μαζί σας για λίγο και πάρω μέρος στη κουβέντα; Οι μηχανές μου είναι έτοιμες και δεν έχω τίποτα να κάνω ως το απόλυτο σκοτάδι».

Σταμάτησε και έριξε ένα βλέμμα στον Πιστό που πριν δεκαπέντε λεπτά είχε βγάλει ένα μικρό δερματόδετο βιβλίο από το μανίκι του και αφοσιώθηκε σε αυτό.

«Αυτό το σκουλήκι δεν έκανε καμιά φασαρία;»

Ο Σήριν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Οι ώμοι του ήταν στητοί κι ήταν συνοφρυωμένος καθώς συγκεντρωνόταν απόλυτα σε μια προσπάθεια να αναπνέει κανονικά.

«Δυσκολεύεσαι καθόλου στην αναπνοή, Μπήναιου;» ρώτησε.

Ο Μπήναιου μύρισε τον αέρα με τη σειρά του.

«Δεν μου φαίνεται βαρύς ο αέρας».

«Μια μικρή κρίση κλειστοφοβίας», εξήγησε δικαιολογούμενος ο Σήριν.

«Ω! Με μένα είναι διαφορετικά. Έχω την εντύπωση πως με γελούν τα μάτια μου. Τα πράγματα αρχίζουν και θολώνουν, και δεν βλέπω τίποτα καθαρά. Και κρυώνω».

«Σίγουρα κάνει κρύο. Αυτό δεν είναι ψευδαίσθηση». Ο Θέρεμον έκανε έναν μορφασμό. «Νιώθω τα δάχτυλα των ποδιών μου σαν να έτρεχα σε όλη τη χώρα μέσα σε ένα αυτοκίνητο ψυγείο».

«Αυτό που μας χρειάζεται», είπε ο Σήριν, «είναι να απασχολήσουμε το μυαλό μας με διαφορετικά πράγματα. Σου έλεγα πριν λίγο, Θέρεμον, γιατί απέτυχε το πείραμα του Φάρο με τις τρύπες στο ταβάνι».

«Μόλις είχες αρχίσει», απάντησε ο Θέρεμον. Αγκάλιασε το ένα γόνατο με τα δυο του χέρια κι έχωσε μέσα το πηγούνι του.

«Λοιπόν, όπως άρχισα να σου λέω, έκαναν το λάθος να πάρουν το Βιβλίο των Αποκαλύψεων κατά γράμμα. Μάλλον δεν υπήρχε λόγος να δώσουν φυσικό νόημα στα Αστρα. Μπορεί, ξέρεις, να είναι αναγκαίο για το μυαλό, όταν αντιμετωπίζει το απόλυτο Σκοτάδι, να δημιουργεί φως. Μπορεί τα Αστρα να είναι απλώς η ψευδαίσθηση του φωτός».

«Με άλλα λόγια», διέκοψε ο Θέρεμον, «εννοείς πως τα Αστρα είναι αποτέλεσμα της τρέλας κι όχι μια από τις αιτίες της. Τότε σε τι θα χρησιμεύσουν οι φωτογραφίες του Μπήναιου;»

«Ίσως για να αποδειχτεί πως πρόκειται για ψευδαίσθηση. Ή για να αποδειχτεί το αντίθετο, από ότι ξέρω. Ίσως πάλι...»

Αλλά ο Μπήναιου τράβηξε την καρέκλα του κοντύτερα και το πρόσωπό του φανέρωνε ξαφνικό ενθουσιασμό.,

«Πολύ χαίρομαι που αρχίσατε αυτό το θέμα».

Τα μάτια του στένεψαν και σήκωσε ένα δάχτυλο.

«Έχω κάνει μερικές σκέψεις γι' αυτά τα Αστρα κι έχω μια πραγματικά λαμπρή ιδέα. Φυσικά, είναι απλώς μια ιδέα και δεν θέλω να την προτείνω σοβαρά, αλλά νομίζω πως είναι ενδιαφέρουσα. Θέλετε να την ακούσετε;»

Φαινόταν κάπως διστακτικός, αλλά ο Σήριν ακούμπησε πίσω και είπε:

«Συνέχισε! Ακούω».

«Λοιπόν, ας υποθέσουμε πως υπάρχουν κι άλλοι ήλιοι στο διάστημα». Σταμάτησε κάπως ντροπαλά. «Εννοώ τους ήλιους που να βρίσκονται τόσο μακριά που δεν μπορούμε να τους δούμε. Φαντάζομαι πως νομίζετε ότι διαβάζω διηγήματα επιστημονικής φαντασίας».

«Δεν είναι απαραίτητο. Αυτή η πιθανότητα όμως δεν αποκλείεται από το γεγονός ότι σύμφωνα με το νόμο της Βαρύτητας, θα φανερώνονταν από τις ελκτικές τους δυνάμεις;»

«Όχι αν είναι αρκετά μακριά», συνέχισε ο Μπήναιου, «πολύ μακριά, ίσως τέσσερα έτη φωτός ή περισσότερο. Τότε δεν θα μπορούσαμε να ανακαλύψουμε διαταραχές γιατί θα ήταν πολύ

μικρές. Πες πως υπάρχουν πολλοί τέτοιοι ήλιοι, τόσο μακριά, μια - δυο δωδεκάδες ίσως».

Ο Θέρεμον σφύριξε με νόημα.

«Τι καταπληκτική ιδέα για ένα άρθρο στο κυριακάτικο παράρτημα. Δυο δωδεκάδες ήλιοι σε ένα διάστημα με διάμετρο οχτώ έτη φωτός. Ου! Αυτό θα σήμαινε πως το δικό μας σύμπαν είναι τελείως ασήμαντο. Οι αναγνώστες θα το καταβρόχθιζαν».

«Είναι μόνο μια ιδέα», είπε χαμογελώντας ο Μπήναιου, «αλλά βλέπεις τι σημαίνει. Στην έκλειψη, αυτές οι δεκάδες ήλιοι θα γίνονταν ορατοί γιατί δεν θα υπήρχε αρκετό ηλιακό φως να τους σβήσει. Αφού θα ήταν τόσο μακριά, θα φαίνονταν πολύ μικροί, σαν σβώλοι. Φυσικά οι Πιστοί μιλούν για εκατομμύρια άστρα, αλλά αυτό είναι μάλλον υπερβολή. Δεν υπάρχει θέση στο σύμπαν για εκατομμύρια ήλιους - εκτός και αν ακουμπά ο ένας τον άλλο».

Ο Σήριν άκουγε με ενδιαφέρον που ολοένα μεγάλωνε.

«Πέτυχες κάτι, εδώ Μπήναιου. Η υπερβολή είναι ακριβώς αυτό που θα συνέβαινε. Το μυαλό μας όπως ξέρεις, δεν μπορεί να συλλάβει κανένα αριθμό μεγαλύτερο από το πέντε: πέρα από αυτό αρχίζει η έννοια του «πολλά». Μια δωδεκάδα θα μπορούσε πολύ εύκολα να γίνει ένα εκατομμύριο. Πολύ καλή ιδέα!»

«Κι έχω άλλη μια λαμπρή ιδέα», είπε ο Μπήναιου. «Σκέφτηκες ποτέ πόσο απλό πρόβλημα θα ήταν η βαρύτητα, αν είχες ένα αρκετά απλό σύστημα; Ας υποθέσουμε πως είχες ένα σύμπαν με έναν πλανήτη κι ένα μόνο ήλιο. Ο πλανήτης θα σημείωνε μια τέλεια έλλειψη και η ακριβής φύση της δύναμης της βαρύτητας θα ήταν τόσο φανερό που θα ήταν παραδεχτή σαν αξίωμα. Οι αστρονόμοι σ' ένα τέτοιο κόσμο πιθανότατα θα άρχιζαν με τη βαρύτητα πριν ακόμα ανακαλύψουν το τηλεσκόπιο. Παρατηρήσεις με γυμνό μάτι θα ήταν αρκετές».

«Θα ήταν όμως δυναμικά σταθερό ένα τέτοιο σύστημα;» ρώτησε ο Σήριν με αμφιβολία.

«Ασφαλώς! Θα το ονόμαζαν περίπτωση 'ένα και ένα'! Έχει λυθεί με μαθηματικό τρόπο, αλλά εκείνο που με ενδιαφέρει είναι οι φιλοσοφικές του προεκτάσεις».

«Ωραίο είναι να το σκέφτεσαι», παραδέχτηκε ο Σήριν, «σαν μια αφαίρεση - σαν το τέλειο αέριο ή το απόλυτο μηδέν».

«Φυσικά», συνέχισε ο Μπήναιου, «υπάρχει πρόβλημα πως η ζωή θα ήταν αδύνατη σε έναν τέτοιο πλανήτη. Δεν θα υπήρχε αρκετή θερμότητα και φως, κι αν περιστρεφόταν θα είχε απόλυτο Σκοτάδι τη

μισή μέρα. Δεν είναι δυνατόν η ζωή που βασίζεται ουσιαστικά στο φως - να αναπτυχθεί κάτω από τέτοιες συνθήκες. Εξ άλλου...»

Η καρέκλα του Σήριν έγειρε πίσω καθώς πήδηξε όρθιος διακόπτοντας τον άλλο απότομα:

«Ο Ατον έφερε τα φώτα!»

Ο Μπήναιου είπε «Ουφ» και γύρισε να δει κι ύστερα χαμογέλασε με ένα χαμόγελο που του έσκισε το πρόσωπο, με φανερή ανακούφιση.

Ο Ατον κρατούσε στα χέρια του μισή δωδεκάδα ραβδιά, μακριά ένα πόδι το καθένα και μια ίντσα χοντρά. Κοίταξε αυστηρά το προσωπικό που μαζεύτηκε.

«Πίσω στη δουλειά, όλοι σας! Σήριν, έλα δω και βοήθησέ με».

Ο Σήριν πήγε πειθήνια στο πλευρό του γέρου και οι δυο τους, απόλυτα σιωπηλοί, τοποθέτησαν τα ραβδιά σε πρόχειρα μετάλλινα στηρίγματα που κρέμονταν στους τοίχους.

Με τον αέρα κάποιου που εκτελεί το ιερότερο σημείο μια θρησκευτικής τελετής, ο Σήριν έτριψε ένα μεγάλο άγαρμπο σπίρτο και το άναψε. Το έδωσε στον Ατον που μετέφερε τη φλόγα στην άκρη ενός ραβδιού.

Η φλόγα δίστασε για μια στιγμή, παίζοντας μάταια στην άκρη, ώσπου μια ξαφνική φωτιά που σπιθοβολούσε έριξε κίτρινες ανταύγειες στο πρόσωπο του Ατον. Αποτράβηξε το σπίρτο και μια αυθόρμητη ζητωκραυγή τράνταξε το παράθυρο.

Το ραβδί ήταν στεφανωμένο με έξι ίντσες φωτιάς! Μεθοδικά, άναψαν και τα άλλα ραβδιά, ώσπου έξι ξεχωριστές φωτιές κιτρίνισαν το πίσω μέρος του δωματίου.

Το φως ήταν θαμπό, πιο θαμπό κι από το αραιό φως του ήλιου. Οι φλόγες χόρευαν τρελά, δημιουργούσαν σκιές που κυμάτιζαν μεθυσμένες. Οι δάδες κάπνιζαν φριχτά και μύριζαν σαν αποτυχημένη κουζίνα. Έδιναν όμως κίτρινο φως.

Έχει κάτι το κίτρινο φως - ύστερα από τέσσερις ώρες με ένα σκοτεινό θαμπό Βήτα. Ακόμα και ο Λάτιμερ είχε σηκώσει τα μάτια από το βιβλίο του και μουρμούριζε εκστατικά. «Θαυμάσιο, θαυμάσιο! Ποτέ δεν φαντάστηκα πόσο θαυμάσιο είναι το κίτρινο φως!»

Ο Θέρεμον όμως κοίταζε τις δάδες καχύποπτα. Ζάρωσε τη μύτη του στην ταγκή μυρωδιά και είπε:

«Τι είναι αυτά τα πράγματα;»

«Ξύλο», είπε κοφτά ο Σήριν.

«Όχι, δεν είναι. Δεν καίγονται. Η άκρη έχει καρβουιάσει και οι φλόγες εξακολουθούν να ξεπηδούν από το τίποτα».

«Αυτή είναι η ομορφιά του. Είναι πολύ αποδοτικός μηχανισμός τεχνητού φωτός. Φτιάξαμε μερικές εκατοντάδες, αλλά τα περισσότερα πήγαν στον Κρυψώνα, φυσικά. Βλέπεις» - γύρισε και σκούπισε τα καρβουνιασμένα χέρια του στο μαντήλι του - «παίρνεις την ψίχα από χοντρά καλάμια, τα στεγνώνεις και τα βουτάς σε ζωικό λίπος. Μετά τα ανάβεις και το λίπος καίγεται σιγά - σιγά. Αυτές οι δάδες θα καίνε για σχεδόν μισή ώρα συνέχεια. Έξυπνο, δεν είναι; Το σχεδίασε ένας από τους νεαρούς μας στο Πανεπιστήμιο του Σάρο».

Ύστερα από την σύντομη αίσθηση που είχε δημιουργηθεί, ο θόλος ησύχασε. Ο Λάτιμερ είχε κουβαλήσει την καρέκλα του κάτω από ένα δαδί και συνέχισε να διαβάζει, κουνώντας τα χείλη σε μια μονότονη επίκληση των Αστρων. Ο Μπήνναιου ξαναπήγε στις μηχανές του κι ο Θέρεμον πήρε την ευκαιρία να προσθέσει κάτι στις σημειώσεις του για το άρθρο που θα έγραφε για το Χρονικό του Σάρο Σίτυ την άλλη μέρα - μια δουλειά που είχε συνεχίσει τις τελευταίες δύο ώρες απόλυτα μεθοδικά, απόλυτα ευσυνειδήτητα κι όπως ήξερε πολύ καλά, απολύτως χωρίς νόημα.

Αλλά, όπως φανέρωνε η έκφραση του Σήριν που διασκέδαζε, παίρνοντας σημειώσεις προσεκτικά, απασχολούσε το μυαλό του με κάτι άλλο από το γεγονός ότι ο ουρανός έπαιρνε σιγά - σιγά ένα απαίσιο πορφυρό χρώμα, σαν ένα γιγαντιαίο, φρεσκοκομμένο παντζάρι. Κι έτσι το γράψιμο επιτελούσε κάποιο σκοπό.

Ο αέρας φαινόταν να πυκνώνει. Το δειλινό, σαν μια χειροπιαστή οντότητα μπήκε στο δωμάτιο κι ο χορός του κίτρινου φωτός γύρω από τις δάδες σχηματίστηκε πολύ καθαρότερα σε ένα φόντο που γινόταν όλο και πιο γκριζο. Υπήρχε η μυρωδιά του καπνού και η παρουσία του τριξίματος που έκαναν οι δάδες που άναβαν, ο μαλακός ήχος που έκανε ένας από τους ανθρώπους βαδίζοντας στα νύχια γύρω από το τραπέζι που δούλευε, δισταχτικά, που και που μια βαθιά εισπνοή από κάποιον που προσπαθούσε να κρατήσει την ψυχραιμία του σε έναν κόσμο που αποτραβιόταν σε μια σκιά.

Πρώτος ο Θέρεμον άκουσε τον εξωτερικό ήχο. Ήταν μια ασαφής, άστατη εντύπωση ήχου, που θα περνούσε απαρατήρητη αν δεν επικρατούσε μέσα στο θόλο η απόλυτη σιγή.

Ο δημοσιογράφος σήκωσε τη ράχη και έκλεισε το σημειωματάριό του. Κράτησε την αναπνοή του κι αφουγκράστηκε. Ύστερα, πολύ διστακτικά, προχώρησε ανάμεσα στο ηλιοσκόπιο και μια από τις φωτογραφικές μηχανές του Μπήνναιου και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο.

Η σιωπή σχίστηκε σε κομματάκια με την τρομαγμένη κραυγή του:

«Σήριν!»

Η δουλειά σταμάτησε. Ο ψυχολόγος βρέθηκε δίπλα του σε ένα δευτερόλεπτο. Τον ακολούθησε ο Ατον. Ακόμα και ο Γιμότ 70, ψηλά στο μικρό κάθισμα του γιγάντιου ηλιοσκοπίου, σταμάτησε και κοίταξε έξω.

Έξω, ο Βήτα δεν ήταν παρά μια σπίθα, που έριχνε μια τελευταία απεγνωσμένη ματιά στον Λάγκας. Ο ανατολικός ορίζοντας, στην κατεύθυνση της πόλης, είχε χαθεί στο σκοτάδι και ο δρόμος από το Σάρο στο Παρατηρητήριο ήταν μια μουντή κόκκινη γραμμή πλαισιωμένη στις δυο πλευρές από δέντρα που είχαν με κάποιο τρόπο χάσει την ατομικότητά τους και έγιναν μια συνεχής σκοτεινή μάζα.

Ήταν ο δρόμος όμως που τράβηξε την προσοχή τους, γιατί πάνω του ανέβαινε μια άλλη απέραντα απειλητική μάζα.

Ο Ατον φώναξε με μια τσακισμένη φωνή:

«Οι τρελοί από την πόλη! Έρχονται!»

«Πόση ώρα θέλουμε για το απόλυτο σκοτάδι;» ρώτησε ο Σήριν ανυπόμονα.

«Δεκαπέντε λεπτά, αλλά, ... αλλά θα είναι εδώ αυτοί σε πέντε».

«Δεν πειράζει, πες στους άντρες να συνεχίσουν να δουλεύουν. Θα τους εμποδίσουμε να μπουν. Αυτό το μέρος είναι χτισμένο σαν κάστρο. Ατον, ρίχνε μια ματιά στο νεαρό μας πιστό για καλό και κακό. Θέρεμον, έλα μαζί μου».

Ο Σήριν βγήκε από την πόρτα κι ο Θέρεμον τον ακολουθούσε. Οι σκάλες κάτω από τα πόδια τους σχημάτιζαν μια κυκλική δίνη που έσβηνε σε ένα γκριζωπό και καταθλιπτικό σκοτάδι.

Η πρώτη τους βιασύνη τους μετέφερε πενήντα πόδια κάτω, ώσπου το αχνό κίτρινο φως από την ανοιχτή πόρτα του θόλου εξαφανίστηκε και η ίδια μουντή σκιά από πάνω και από κάτω τους τους πλάκωσε.

Ο Σήριν κοντοστάθηκε και το χοντρό του χέρι έσφιξε το στήθος του. Τα μάτια του γούρλωσαν και η φωνή του έγινε ένας ξερός βήχας.

«Δεν μπορώ... να ανασάνω... πήγαινε κάτω μόνος σου. Κλείσε όλες τις πόρτες».

Ο Θέρεμον κατέβηκε λίγα σκαλιά, μετά γύρισε.

«Στάσου! Μπορείς να κρατήσεις ένα λεπτό;» Κοντανάσαινε κι εκείνος. Ο αέρας μπαινόβγαινε στα σπλάχνα του πηχτός σαν μελάσα

και το μικρόβιο του πανικού τσίριζε στο μυαλό του, στη σκέψη πως θα κατέβαινε μόνος στο μυστηριώδες Σκοτάδι.

«Μείνε εδώ», είπε. «Θα γυρίσω σε ένα δευτερόλεπτο».

Όρμησε πάνω, ανεβαίνοντας τα σκαλιά δυο - δυο, ενώ η καρδιά του χτυπούσε - όχι μόνο από την άσκηση - μπήκε παραπατώντας στον θόλο κι άρπαξε μια δάδα από το στήριγμά της. Βρωμούσε απαίσια κι ο καπνός σχεδόν τον τύφλωσε και τα μάτια του πονούσαν, αλλά κρατούσε σφιχτά εκείνη τη δάδα λες και θα την φιλούσε από τη χαρά του` η φλόγα της έγειρε πίσω καθώς κατέβαινε κατρακυλώντας τα σκαλιά.

Ο Σήριν άνοιξε τα μάτια του και βόγκησε όταν ο Θέρεμον έσκυψε πάνω του. Ο Θέρεμον τον σκούνησε βίαια.

«Έλα, ηρέμησε. Έχουμε φως».

Κρατούσε τη δάδα πατώντας στα νύχια, και στηρίζοντας από τον αγκώνα τον ψυχολόγο που παραπατούσε, προχώρησε κάτω μέσα στον προστατευτικό φωτεινό κύκλο.

Τα γραφεία κάτω φωτίζονταν από το λίγο φως που είχε απομείνει κι ο Θέρεμον ένιωσε τον τρόπο γύρω του να κατακάθεται.

«Έλα», είπε απότομα κι έδωσε τη δάδα στον Σήριν. «Ακούς το πλήθος απ' έξω;»

Πράγματι. Ακουσαν σπασμωδικούς ήχους από βραχνές, κραυγές χωρίς λόγια.

Ο Σήριν είχε δίκιο: το Παρατηρητήριο ήταν χτισμένο σαν φρούριο. Χτισμένο τον περασμένο αιώνα, όταν η νεο-Γκαβοτιανή αρχιτεκτονική βρισκόταν στο απόγειο της ασχήμιας της, το είχαν σχεδιάσει με βάση τη στερεότητα και τη διάρκεια κι όχι την ομορφιά.

Τα παράθυρα προστατεύονταν με σχάρες σιδερένιες, φτιαγμένες από χοντρά ραβδιά που βούλιαζαν στους τσιμεντένιους τοίχους. Οι τοίχοι ήταν τόσο γερά χτισμένοι που ένας σεισμός ούτε θα τους άγγιζε, και η μεγάλη πόρτα ήταν ένα τεράστιο φύλλο οξιάς, ντυμένο με σίδηρο στα δύσκολα σημεία. Ο Θέρεμον έσπρωξε τις αμπάρες που γλίστρησαν στη θέση τους με ένα βαρύ ήχο.

Στην άλλη άκρη του διαδρόμου ο Σήριν βλαστήμησε αδύναμα. Έδειξε την κλειδαριά της πίσω πόρτας που είχε παραβιαστεί και ήταν άχρηστη.

«Έτσι μπήκε ο Λάτιμερ», είπε.

«Μη στέκεσαι εκεί», φώναξε ανυπόμονα ο Θέρεμον. «Βοήθησέ να σύρουμε τα έπιπλα - και κράτα αυτή τη δάδα μακριά από τα μάτια μου. Ο καπνός με πέθανε».

Έσπρωξε το βαρύ τραπέζι στην πόρτα, ενώ μιλούσε, και σε δυο λεπτά είχε φτιάξει ένα φράγμα που αναπλήρωνε ότι του έλειπε από ομορφιά και συμμετρία με την ακινησία του όγκου του.

Κάπου μακριά, άκουγαν αμυδρά το βρόντο από γυμνές γροθιές στην πόρτα, και οι κραυγές και τα ξεφωνητά από έξω ήταν σχεδόν εξωπραγματικά.

Ο όχλος ξεκίνησε από το Σάρο Σίτυ έχοντας στο νου δυο πράγματα: την Σωτηρία όταν κατάστρεφαν το Παρατηρητήριο κι έναν παρανοϊκό φόβο που τους παρέλυε. Δεν είχαν καιρό να σκεφτούν για μπουλντόζες ή όπλα ή αρχηγό ή έστω να οργανωθούν. Ξεκίνησαν για το Παρατηρητήριο με τα πόδια και επιτέθηκαν με γυμνά χέρια.

Και τώρα που ήταν εκεί, η τελευταία αναλαμπή του Βήτα, η τελευταία ρουμπινένια στάλα φλόγας, τρεμόσβηνε αδύναμα πάνω σε μια ανθρωπότητα που δεν της είχε απομείνει τίποτα εκτός από ένα γυμνό παγκόσμιο φόβο!

Ο Θέρεμον βόγκηξε:

«Πάμε πίσω στο θόλο!»

Στο θόλο, μόνο ο Γιμότ στο ηλιοσκόπιο είχε κρατήσει τη θέση του. Οι υπόλοιποι ήταν μαζεμένοι γύρω από φωτογραφικές μηχανές και ο Μπήναιου έδινε οδηγίες με μια βραχνή, από την υπερένταση φωνή.

«Προσέξτε, όλοι σας. Θα φωτογραφήσω τον Βήτα πριν το απόλυτο σκοτάδι και θα αλλάξω την πλάκα. Θα μείνει ένας από εσάς σε κάθε φωτογραφική μηχανή. Όλοι ξέρετε για... για τον χρόνο έκθεσης...»

Με κομμένη την ανάσα όλοι μουρμούρισαν καταφατικά.

Ο Μπήναιου σκούπισε τα μάτια του.

«Οι δάδες ανάβουν ακόμα; Δεν πειράζει, τις βλέπω!»

Ακουμπούσε βαριά στη ράχη μιας καρέκλας.

«Τώρα μη... μη προσπαθείτε να βγάλετε ωραίες φωτογραφίες. Μη χάνετε ώρα προσπαθώντας να βάλετε δύο άστρα στο ίδιο οπτικό πεδίο. Ένα φτάνει. Και... αν νιώσετε πως οι δυνάμεις σας σας εγκαταλείπουν, απομακρυνθείτε από την μηχανή».

Στην πόρτα, ο Σήριν ψιθύρισε στον Θέρεμον:

«Πάρε με στον Ατον, δεν τον βλέπω».

Ο δημοσιογράφος δεν απάντησε αμέσως. Οι αχνές μορφές των αστρονόμων συγχέονταν και οι δάδες από πάνω είχαν γίνει απλώς κίτρινες κηλίδες.

«Είναι σκοτεινά», κλαψούρισε.

Ο Σήριν άπλωσε το χέρι του.

«Ατον». Προχώρησε παραπατώντας. «Ατον!»

Ο Θέρεμον τον ακολούθησε κι άρπαξε το μπράτσο του.

«Περίμενε, θα σε πάω».

Κατάφερε να βρει το δρόμο του μέσα στο δωμάτιο. Έκλεισε τα μάτια του μπροστά στο σκοτάδι και το μυαλό του στο χάος που παραμόνευε. Κανείς δεν τους άκουσε, ούτε τους έδωσε σημασία. Ο Σήριν σκόνταψε σε έναν τοίχο.

«Ατον!»

Ο ψυχολόγος ένιωσε τρεμάμενα χέρια να τον αγγίζουν, μετά αποτραβήχτηκαν και μια φωνή άρθρωσε:

«Εσύ είσαι, Σήριν;»

«Ατον!» Αγωνιζόταν να αναπνεύσει κανονικά. «Μην ανησυχείς για τον όχλο. Το κτίριο θα κρατήσει».

Ο Λάτιμερ, ο Πιστός, σηκώθηκε όρθιος και το πρόσωπό του μόρφασε με απόγνωση. Είχε δώσει το λόγο του κι αν τον έπαιρνε πίσω, θα έβαζε την ψυχή του σε θανάσιμο κίνδυνο. Κι όμως του είχαν πάρει το λόγο του με την βία, δεν τον είχε δώσει ελεύθερα. Τα Αστρα θα έρχονταν σύντομα. Δεν μπορούσε να στέκεται έτσι και να αφήσει - τον είχε δώσει όμως το λόγο του.

Το πρόσωπο του Μπήναιου ήταν ελαφρά κόκκινο από την ανταύγεια καθώς κοίταζε προς τα πάνω την τελευταία ακτίνα του Βήτα. Όταν ο Λάτιμερ τον είδε να σκύβει πάνω στη φωτογραφική του μηχανή, πήρε την απόφασή του. Τα νύχια του χάραξαν τη σάρκα στις παλάμες τους από την ένταση.

Όρμησε παραπατώντας. Μπροστά του είχε μόνο σκιές, ακόμα και το πάτωμα κάτω από τα πόδια του δεν είχε ύλη. Και ύστερα κάποιος έπεσε πάνω του και τον έριξε κάτω σφίγγοντάς το λαιμό του.

Δίπλωσε το γόνατό του και έσπρωξε με δύναμη τον εχθρό του.

«Άσε με γιατί θα σε σκοτώσω».

Ο Θέρεμον ξεφώνησε δυνατά και βόγκηξε μέσα σε μια εκτυφλωτική παραζάλη πόνου.

«Διπρόσωπε απατεώνα!»

Ο δημοσιογράφος ξαφνικά είχε άμεση αντίληψη των πάντων γύρω του. Άκουσε τον Μπήναιου να κράζει:

«Το πήρα. Αντρες, στις μηχανές σας!»

Και μετά είχε την παράξενη αίσθηση πως η τελευταία κλωστή φωτός τεντώθηκε και κόπηκε.

Ταυτόχρονα άκουσε ένα τελευταίο ρόγχο από τον Μπήναιου και μια παράξενη λεπτή κραυγή από τον Σήριν, ένα υστερικό γέλιο που

ξέφτισε - και μια ξαφνική σιωπή, μια παράξενη θανατερή σιωπή απ' έξω.

Και το σώμα του Λάτιμερ είχε πλαδαρώσει καθώς χαλάρωνε το σφίξιμό του. Ο Θέρεμον κοίταξε τα μάτια του Πιστού και τα είδε άδεια, γυρισμένα προς τα πάνω να καθρεφτίζουν το αχνό κίτρινο από τις δάδες. Είδε τον αφρό στα χείλη του Λάτιμερ κι άκουσε το χαμηλό ζωώδες κλαπούρισμα στο λαρύγγι του.

Με την αργή γοητεία του φόβου, ανασηκώθηκε στο ένα χέρι και γύρισε τα μάτια στη μαυρίλα του παραθύρου που πάγωνε το αίμα.

Μέσα από το παράθυρο έλαμπαν τα Αστρα!

Όχι οι τρεις χιλιάδες εξακόσια Αστρα που είναι ορατά από τη Γη - ο Λάγκας βρισκόταν μέσα σε ένα γιγάντιο τσαμπί. Τριάντα χιλιάδες δυνατοί ήλιοι έλαμπαν ψηλά με ένα μεγαλείο που σου έσκιζε την ψυχή κι ήταν πιο τρομαχτικά ψυχρό στην φρικτή αδιαφορία από τον παγωμένο αέρα που ούρλιαζε πάνω από τον κρύο, απίστευτα έρημο κόσμο.

Ο Θέρεμον σηκώθηκε τρικλίζοντας, ο λαιμός του κλειστός τον έπνιγε, όλοι οι μυς του κορμιού του κόντευαν να σπάσουν από την ένταση του τρόμου και από το φόβο που ήταν πέρα από κάθε αντοχή. Τρελαινόταν σιγά - σιγά και το ήξερε και κάπου βαθιά μέσα του ένα κομματάκι λογικής σκλήριζε, αγωνιζόταν να καταπολεμήσει τον ορμητικό χείμαρρο του τρόμου. Ήταν πολύ φρικτό να τρελαίνεσαι και να το ξέρεις - να ξέρεις πως σε ένα λεπτό θα υπάρξεις σαν ένα σώμα, ενώ η πραγματική ουσία θα είναι νεκρή, πνιγμένη σε μια μαύρη τρέλα. Γιατί αυτό ήταν το Σκοτάδι - το Σκοτάδι και το Κρύο και ο Χαμός. Οι λαμπεροί τοίχοι του σύμπαντος είχαν σπάσει και τα απαίσια μαύρα θραύσματά τους έπεφταν κάτω για να τον συντρίψουν και να τον εξαφανίσουν.

Έσπρωξε κάποιον που μπουσούλιζε και σκόνταψε από πάνω του. Σφίγγοντας τα χέρια στο βασανισμένο λαιμό του τρίκλισε προς τη φλόγα των δαδιών που γέμιζε όλο το τρελό οπτικό του πεδίο.

«Φως!» ούρλιαξε.

Ο Ατον έκλαιγε κάπου, με λυγμούς σαν ένα πολύ τρομαγμένο παιδί.

«Αστρα - όλα τα Αστρα - δεν το ξέραμε. Δεν ξέραμε τίποτα. Νομίζαμε πως έξι άστρα είναι ένα σύμπαν είναι κάτι τα Αστρα δεν το προσέξαμε είναι Σκοτάδι στους αιώνες των αιώνων και οι τοίχοι γκρεμίζονται πάνω μας και εμείς δεν ξέραμε δεν μπορούσαμε να ξέρουμε ούτε τίποτα...

Κάποιος πήγε να αρπάξει τη δάδα κι αυτή έπεσε κι έσβησε. Αμέσως το φοβερό μεγαλείο των αδιάφορων Αστρων ήρθε κοντύτερα.

Στον ορίζοντα, έξω από το παράθυρο, στην κατεύθυνση του Σάρο Σίτυ, μια κόκκινη ανταύγεια άρχισε να μεγαλώνει, να γίνεται λαμπερότερη, αλλά δεν ήταν η λάμψη του ήλιου.

Η μακριά νύχτα είχε ξανάρθει.